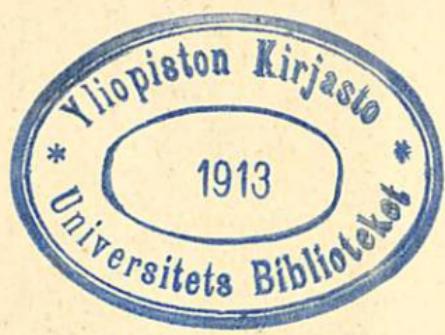
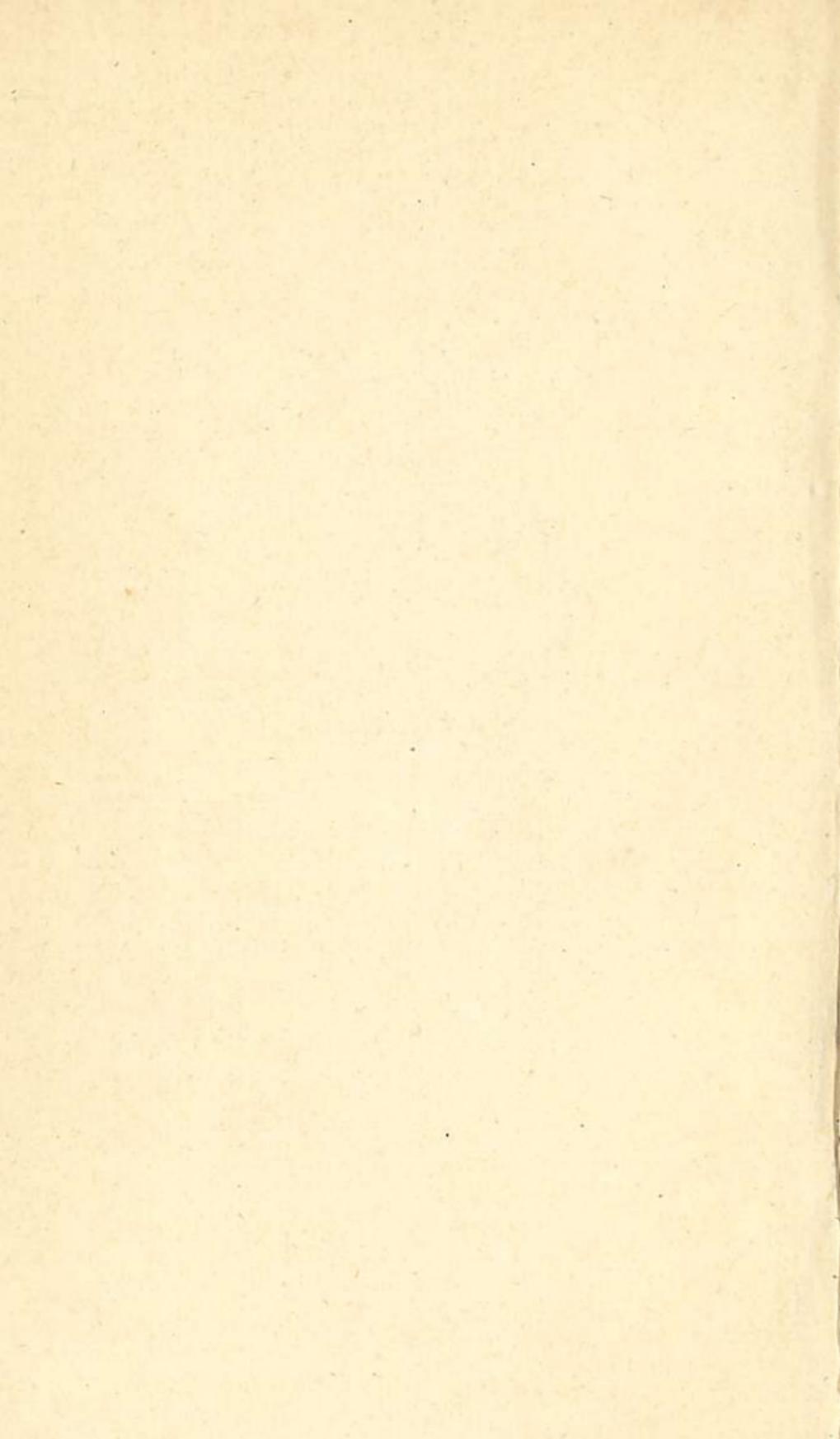

Gezelii, Grammatica Graeca, 1647.

U.B

~~6~~ GRAMMATICĀ
GRÆCA,
Citra Poësin & Dialectos Absolu-
ta, ac potissimum N. T. accom-
modata.

In iūsum Privatorum Collegiorum
Academie GVSTAVIANA,
Ex prolixioribus præcipuorum
Grammaticorum Præceptis in
EPITOMEN
redacta,
Curâ ac sumptu.

M. JOHANNIS GEORGII GEZELII,
Gr. & Hebr. Ling. Prof. Ord.

Dorpati Livonorum
Excusa à JOHANNE VOGELIO, Acad. Typogr.

ANNO M DC XLVII.

LECTORI ΦΙΛΕΔΛΗΝΙ
χαίρειν.

EN Tibi, Lector Benevole, Grammaticæ
Græcæ Epitomen, brevitate, perspicuitate atq; per-
fectione eâ, quâ unquam possibile evulgari Epitomen: quam
produxit non inanis scriptiendi pruritus, cùm multa sint
alia, quibus strictus possidear: neq; vanæ gloriolæ titillatio, que
nulla hinc sperari posse; sed ingeniorum discendi avidorum
miseranda retardatio, cùm videoas non paucos, quibus Gram-
maticorum Græc. Copia non suppetit: & qui hodie circum-
feruntur Scriptores, prolixitate ut plurimum atq; perplexite-
te, non tantum tenetam etatem, cui consultum, proficuum
atq; perfacile est Linguis addiscere; sed & ipsam juventutem,
Ceterarum Ling. Scientiarum & Facultatum alioquin gna-
ram, tandemq; Φιλέδληνa deterrentes remorantur. Bre-
vitasq; bacce præcepta, Mi Lect. Ben. Cumusu Conjunge,
qui solus Artificem facie, non enim est quod existimes ullum
ad hunc extitisse, qui omnes in Ling. Gr. anomalias connotave-
rit. Memus, qui nusquam non est, ringatur, ipsi enim di-
splicere & Bonis placere mihi Laus magna. Tu vero Vale ac
Fave, qui dab. Dorpati Livonorum die 1. Octob. Anni 1647.

Tuo

JOHAN. GEZELIO.

GRAMMATICÆ GRÆCÆ.

I. PARS

DE ORTHOGRAPHIA.

Literæ apud Græcos sunt 24.

Figura.	Nomen,	Potestas.	
A α α	Ἄλφα	Alpha	a
B β β	Βῆτα	Beta	b
Γ γ γ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ δ	Δέλτα	Delta	d
E ε ε	Εψιλὸν	Epsilon	e <i>tenue seu breve</i>
Z ζ ζ	Ζῆτα	Zeta	z
H η η	Η̄τα	Eta	e <i>longum.</i>
Θ θ θ	Θῆτα	Theta	th
I ι ι	Ιῶτα	Jota	i <i>vocal.</i>
K κ κ	Κάππα	Kappa	c k q
Λ λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
M μ μ	Μῦ	My	m
N ν ν	Νῦ	Ny	n
Ξ ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
O ο ο	Ουμερὸν	Omicron	o <i>parvum seu breve.</i>
Π π π	Πῖ	Pi	p
R ρ ρ	Ρῶ	Rho	r
Σ σ Σς	Σίγμα	Sigma	s
T τ τ	Τῶ	Tau	t
Υ υ υ	Υψιλὸν	Ypsilon	y ū <i>tenue vel exile.</i>
Φ φ φ	Φῖ	Phi	ph f
Χ χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ ψ	Ψῖ	Psi	ps bs
Ω ω ω	Ωμέγα	Omega	Ω <i>magnus seu longus.</i>

LITERÆ dividuntur in

VOCALES

Simplices, quæ sunt ra- tione	1. quantit.	Longæ: η ω
		Breves: ε ο
		Ancipites: α ι υ
Geminatas seu diphthō- gos, quæ sunt	2. qualit.	mutabiles: α ι ο ω
		immutab. ε η ηυ ω
		3. Situs spræposit. α ε η ο ω Subjunctivæ: ε ι υ

&

CONSONANTES, quæ sunt

Mutæ	Tenues: π κ τ
	Mediae: β γ δ
Semivocal.	Aspiratae: φ χ ψ
	Liquidæ λ ν ρ
Duplices ξ ψ	Duplices ξ ψ
	μοναδικὸν σ

ACCENTUS sunt Tres:

Acutus (') qui si collocetur in ultima syllaba, dicitur vox oxytona; ut θεός, si in penultima; paroxytona: ut λόγος. si in Antepen. proparoxytona; ut ἀνθρωπός.

Gravis (') qui habet locum expressè in

in ultimâ, ut πυη̄, & implicitè in omni syllaba, non signatâ alio accentu: dicunturq; vox barytona.

CIRCUMFLEXUS (^) qui occupat syllabam ultimam, & vocabulum dicitur per isponmenon: ut πω̄. vel penultimam; & dicitur properisponmenon, ut βο̄ᾱ.

SPIRITUS sunt Duo:

ASPER (') valet h: ut ω̄ς. LENIS (') non auditur, ut ᾱλλα. Dictio à vocali vel diphthongo incipiens alterum possidet è spiritibus, & semper asperum, reliqua frequentius lenem.

Et Consonans ε in principio aspiratur, ut ρώη̄. in medio verò si geminetur, priori loco levigatur, posteriori aspiratur, ut πόρρω.

APOSTROPHUS (') est nota abjectæ vocalis α ε ι ο, aut diphthongi αι οι, ob sequentem vocalem vel diphthongum initialem, ut πάντ' ἐλεγον, quæ si aspiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, ut νύχτ' ὄλην προνύκτα ὄλην. Interdum vocalis initialis eliduntur, ut δέσπή̄ 'η.

Γ ante γ κ ξ χ sonat ut ν, ut ἀγέλθω.

INTERPUNCTIO eadem est cum Latinis quoad (,) & (.) Sed (;) Latinorum Græcis est nota interrog. Et (:) unico saltē puncto ad superiorem literæ partem notant, ut θεός.

II. PARS

DE ETYMOLOGIA.

PARTES ORATIONIS sunt octo:

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunction & Præpositio. (*Interjectiones numerantur Grati inter adverbia.*)

CASUS sunt quinq;:

Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus.

NUMERI tres: Singul. dualis, Pluralis;
(utimur duali cum sermo est de duobus, verum quia rarissimus ejus est usus, & hic brevitati studemus, in hac Epitome omittitur.)

ARTICULUS

Est duplex: Præpositivus & Postpositivus.

PRÆPOS. nominibus præponitur, ut apud

Lat. hic, hæc, hoc.

M. ö,	τδ̄,	τω̄,	το̄ν,	ο̄ι,	τω̄ν,	το̄ις,	τγ̄ο̄.
F. η̄,	τη̄ις,	τη̄,	τη̄ν,	αῑ,	τω̄ν,	ταῑις,	τη̄ις.
N. τω̄,	τε̄,	τω̄,	το̄,	τᾱ,	τω̄ν,	το̄ις,	τᾱ.

POSTPOS. vocibus subjungitur ut relat.
 qui, quæ, quod.

M. ȫs	ḡ	ω̄	ȫv	ο̄ī	ω̄v	ōīs	ḡs.
F. η̄	η̄s	η̄	η̄v	aī	ω̄v	aīs	η̄s.
N. ȫ	ḡ	ω̄	ȫ	ᾱ	ω̄v	ōīs	ǟ.

Pro Vocat. utimur Adverbio vocandi ω̄.

NOMEN.

DECLINATIONES Nominum sunt Decem:
Quinq;**SIMPLICES**, quarum quatuor pri-
mæ dicuntur parisyllabicæ, quinta autem
imparisyllabica..

Et quinq;**CONTRACTÆ**, quæ ex quinta
simplicium oriuntur.

*Terminationes & Genera omnium Declinatio-
num*

SIMPL.	1.	ας, ης, Mascul. ut αἰνείας, χρύσης.
	2.	α, η, Fœmin. ut μῆτη, πη.
	3.	ος, Masc. Fœm. Comm. λόγος, ὅδος, ἀνθρωπός,
	4.	ον, Neutr. ut ξύλον,
	5.	ως, Masc. Fœm. Comm. μενέλεως, ἄλως, ἐυγενες.
CONTRACT.	4.	ων, Neutr. ut ἐυγενων.
	5.	α, ε, ι, υ, ω, ρ, ε, ξ, ψ, singolorum generum.
	1.	ης, Masc. Fœm. Comm. Δη- μοθένης, &c.
	2.	ες, ος, Neutr. αἱρητὲς, τεῖχος.
	3.	ηις, Masc. Fœm. ὄφις, πίης.

SIMPLICIUM DECLINATIO.

1.	$\left\{ \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \beta & \beta & \beta & \beta \\ \gamma & \gamma & \gamma & \gamma \end{matrix} \right\}$	$\left \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix} \right $
----	--	---

(NB. 1. *Auncè omnis vocativus similis est nominativo: 2. Nomina in της & ποέτικα in πης, & composita cum verbis μετρέω, πλέω, τρέπω, habent in Voc. α.)*

2.	$\left\{ \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \beta & \beta & \beta & \beta \\ \gamma & \gamma & \gamma & \gamma \end{matrix} \right\}$	$\left \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix} \right $
----	--	---

(NB. finita in δα, θε, εγ, & α puram retinent α in toto singulari.)

3.	$\left\{ \begin{matrix} \alpha & \varepsilon & \alpha & \alpha \\ \beta & \beta & \beta & \beta \\ \gamma & \gamma & \gamma & \gamma \end{matrix} \right\}$	$\left \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix} \right $
----	---	---

4.	$\left\{ \begin{matrix} \omega & \omega & \omega & \omega \\ \omega & \omega & \omega & \omega \\ \omega & \omega & \omega & \omega \end{matrix} \right\}$	$\left \begin{matrix} \omega & \omega & \omega & \omega \\ \omega & \omega & \omega & \omega \end{matrix} \right $
----	--	---

5.	$\left\{ \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix} \right\}$	$\left \begin{matrix} \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \\ \alpha & \alpha & \alpha & \alpha \end{matrix} \right $
----	--	---

o. GENITIVUS in hac quinta Declinatione

Nominativum superat, & variè formatur, ubi consulendus est usus & prolixiora præcepta Grammat.

ACCUSATIVUS regulariter exit in α , sed
Nomina in $\iota\varsigma$ $\upsilon\varsigma$ $\alpha\varsigma$ & $\gamma\varsigma$; quorum Genitivus
desinit in $\sigma\varsigma$ purum faciunt Accus. per ν ut
 $\ddot{\sigma}\phi\iota\varsigma$, $\ddot{\sigma}\phi\iota\zeta$, $\ddot{\sigma}\phi\iota\pi$, &c. Verum Barytona in $\iota\varsigma$
& $\upsilon\varsigma$ declinata non purè, per ν & α , ut $\ddot{\epsilon}\iota\varsigma$,
 $\ddot{\epsilon}\iota\zeta$, $\ddot{\epsilon}\iota\pi$ & $\ddot{\epsilon}\iota\alpha$.

VOCATIVUS idem cum Nominativo.
Excipe 1. flexa per $\nu\tau\zeta$, quæ abl. $\nu\tau\zeta$ for-
mant Vocat. ut $\lambda\acute{e}\omega\nu$, $\lambda\acute{e}\omega\nu\tau\zeta$, $\lambda\acute{e}\omega\nu$. 2. Adjecti-
va in $\iota\omega$ & $\alpha\varsigma$, quorū neutrum in $\sigma\nu$, ut $\tau\acute{e}\nu\eta\nu$,
 $\tau\acute{e}\nu\eta\nu\omega$ $\tau\acute{e}\nu\eta\nu$. 3. Barytona in $\omega\rho$ flexa per $\omega\zeta\zeta$
& $\omega\nu$ per $\omega\nu\zeta$, formant Vocativum à Genit.
abjecto $\sigma\varsigma$, ut $\rho\acute{h}\tau\omega\rho$, $\rho\acute{h}\tau\omega\rho$. 4. Gravitona in $\eta\rho$,
quæ habent $\epsilon\rho$, ut $\mu\acute{h}\tau\eta\rho$, $\omega\mu\acute{h}\tau\eta\rho$. sic Aceta qua-
tuor, $\pi\acute{a}\tau\eta\rho$, $\delta\acute{a}\tau\eta\rho$, $\sigma\acute{a}\tau\eta\rho$, $\alpha\acute{a}\tau\eta\rho$, $\omega\pi\acute{a}\tau\eta\rho$, $\delta\acute{a}\epsilon\rho$, $\tau\acute{a}\tau\eta\rho$,
 $\alpha\acute{a}\epsilon\rho$. (ubi accentus retrahitur.) 5. Gravito-
na in $\iota\varsigma$ & $\upsilon\varsigma$, item desinentia in $\iota\varsigma$ & $\gamma\varsigma$, quo-
rum Genit. in $\sigma\varsigma$ purum desinit, deponunt
 σ , ut $\ddot{\sigma}\phi\iota\varsigma$, $\omega\ddot{\sigma}\phi\iota\varsigma$, &c. sic $\pi\acute{a}\iota\varsigma$, $\omega\pi\acute{a}\iota\varsigma$.

DATIVUS PLURALIS fit à singulari, posi-
to σ ante ι , & abjectis literis $\delta\theta\iota\tau$, ut $\beta\acute{o}\tau\eta\varsigma$:
 $\beta\acute{o}\tau\eta\varsigma\sigma$ $\pi\pi\eta\iota\varsigma$, $\pi\pi\iota\varsigma\sigma$. Quod si tum penult.
quæ in singulari longa fuit positione, corri-
piatur, fiet diphthongus, ut $\lambda\acute{e}\omega\nu\pi\iota$, $\lambda\acute{e}\gamma\pi\iota$, aut
producetur vocalis anceps, ut $\iota\acute{s}\iota\eta\iota\varsigma$, $\iota\acute{s}\iota\iota\varsigma$.

Quæ in ξ , ψ , aut diphthongum exiunt,
addito ι , faciunt Dat. pluralem, ut $\ddot{\alpha}\rho\alpha\psi\iota$,

Βασιλεῦστι, (sed πὰς facit ποσὶ, ἔς. ὡσὶ.) Sic poētæ
ā Nom. plur. formant Dativum plur. ut ἄν-
δρες, ἄνδρεσι.

Nomina in ἥρ, quæ in Genit. Syncopen
patiuntur faciunt Dat. plur. in ἀτ, ut πατῆρ,
πατέρῳ, τρόπος, πάτεράτ, &c.

CONTRACTORVM DECLINATIO.

	ης	ει	η		εις	ῶν	εις	εις
1.	ης	εῷ	εῖ	εοι	εις	έων	εοι	εεις.
	εις			ει	η		η	η
	οις			οι	εοι		εαι	εοια

	η				ηι		ηι	ηι
2.	ηις	εῷ	ηι	η	ηεις	έων	ηοι	ηοις
					ηι		ηι	ηι

(NB. Ionæ hæc nomina flexunt per
εῷ, siveq; Crasis primæ declinationis, τῷ
ὅφῃ, ὅφῃ, οἱ ὅφεις, ὅφεις. Auticè Gen. sing.
est in εως, plur. in εων, accentu in antepen.)

	ει				εις		εις	εις
3.	ηις	εῷ	ηι	εαι	ηεις	έων	ηοι	ηεις
	ηῷ	ηι	ηαι		ηηεις	ηών	ηηοι	ηηεις

(NB. Ionica est hæc flexio per ηῷ, &c.
Auticè Gen. sing. formant per εως.)

	ως	οι	ω		οι	ων	οις	γε	οι,	υε
4.	σω	ορ	οι	οα	οι					
	λως.									
	ως	α				α	ων		α	οι
	αρ	αι				αα	αων		αα	αα
5.	σας	ατρ	απ	ας	ας				αφ	ατων
	λεως								ασ	αγ.

Exempla petantur ex tabula prima

Declinationibus Contractis annume-
tantur

1. ΟΛΟΠΑΘΗ, ut κόρην γε, νόσην γε, &c. οσέον
οσήν, οσέγ γε. πλακόεις κάτι, κόεντρον κάντρο.

2. ΟΛΙΓΟΠΑΘΗ, sic in quibusdam Cas-
sibus contrahuntur finita in υς & γε, & Com-
parat. in ων, ut ἡδὺς τῷ ἡδεῖ εἰ. τὸν μείζονα, μείζον
& μείζω. *εσσι, γι, οντος, οντος; γι.*

Anomala videantur in Lexicis.

MOTIO ADJECTIVORVM fit per tria ge-
nera & quidem vel tres terminationes ut
καλός, ἡ, ἀν, (Adjectiva in ος purum & in ερ
formant fœm. in α, ut ἄγρος, ία, ιον. ἐχθρός,
ά, ον, paucis exceptis) vel duas terminatio-
nes ut ὁ καὶ η μείζων καὶ τὸ μείζον. vel unam ut,
ο, η, τὸ μάκαρ.

Moventur & quædam Substantiva, ut
λέων, η λέαινα. οβασιλεὺς, η βασιλισσα.

COMPARATIO fit per tres gradus, Conpa-
rativus

radicus mutat σ positivi in περγο, superl. in ταῦται, præcedente o vel ω, o si os in positivo præcedat vocalis naturā vel positione longa: ut ἐνδοξο, ὄτερο; ὄταιο. ω verò si præcesserit brevis vel anceps, ut οὐρος, ὀπέρο, ὀτοῖο. Sed κενὸς σενὸς ἵσται & ικανὸς, habent o & ω.

Adjectiva aliarum terminationum sic comparantur, σωφρεων, σωφρονέστερο, εἰσιτο. μέλας, αντερο. χαρειοις, μέσερο. ἐυσεβης, εσερο. απλος, γενερο. ἐνευρε, υπερο, &c.

Irregularia sunt μέγας, μείζων, μέγιστο. ηλαρος, ηαθλιων, ηαθλιστο. quæ usu addiscuntur.

A Comp. & Superl. alia formantur interdum comparativa & superlativa, μείλαρχο, ἐλαχιστόρε, &c.

DERIVATIVA Nominata sunt.

1. *Patronymica*, ut πειαιμίδης, Κερνίδης;
2. *Possessiva*, ut αὐθεώπιον sive αὐθεωπικός.
3. *Gentilia*, ut ρωμαῖο, ιταλός.
4. *Diminutiva*, ut αὐθεωπικον, νεανίσκο.
5. *Denominativa*, ut ηανότης, Φιλία.
6. *Verbalia*, quæ deducuntur à Præt. Pass. & Med.

(a) A Præteriti passivi primâ personâ formantur eâ quæ exēunt in μα, μον, μων, &c.

à Secundâ, quæ in *ις*, *ία*, &c.

à Tertiis, quæ in *τρις*, *τριη*, *τριης*, *τριησ-*
τριον, *τριον*, *ετρι*, *ιντρι*, &c. desinunt.

(β) A Præt. med. quæ in *ος*, *η*, &c.

γ. *Numeralis*, quæ sunt vel

(α) *Cardinalia*, quæ inter derivativa meri-
tò non numeranda sunt, ut *εῖς*, *δύος*,
τρεῖς, *πέντες*, (quæ declinantur) *πέν-*
τε, *ἕξ*, *έπτα*, *οκτώ*, *έννεα*, *δέκα*, *ένδεκα*, *δώ-*
δεκα, *δεκατρεῖς*, &c. *εἴκοσι*, *τριάκοντα*, &c.
quæ usq; ad *εκατὸν* non declinantur.
Cætera flectuntur, ut *Δικόστοι*, *αγ*, *α*,
τριανόστοι, *αγ*, *α*, &c.

(β) *Ordinalia*, ut *πέμπτος*, *δεκτέρης*, *τρίτος*, &c.
είκοστος, *τριακοστος*, &c. *ένατος*, *Διακο-*
στος, &c. *χιλιος*, *διχιλιος*, &c. *μυρι-*
ος, *δισμυριος*, &c.

Hinc substantiva, *μονάς*, *unitas*; *δυάς*, *τριάς*,
τετράς, &c.

(γ) *Multiplicativa*, ut *ἀπλῆς*, *τετραπλῆς*, &c.
Ad adverbia referuntur, *ἀπαξ*, *διξ*,
τετρις, &c.

DE MENSIBVS ET DIEBVS singulorum
mensium apud Græcos, videatur Janua Ling.
Græca, vers. 780 & 781.

PRONOMEN.

Pronomina sunt 17, *ἐγώ*, *εὺ*, *θ*, *ἐμός*, *οὐς*, *εσ-*

υπίτερο, σφωτέρο, ἡμέτερο, υμέτερο, σφέ-
τερο, γτο, ὀκεντο, αὐτός, ἐμαυτός, σεαυτός,
ἴαυτός.

Tria Pronom. peculiariter declinantur.

ιας οὐοι με.

1. Εγώ εἰστι εἰστι εἰστι. | ήμεῖς ήμῶν ήμιν ήμᾶς.

2. Σὺ σὺ σοι σὲ. | ύμεῖς ύμῶν ύμιν ύμᾶς.

3. οὐ οὐ οὐ. | σφεῖς σφῶν σφίσι σφᾶς,

Reliqua sequuntur inflectionem nominum, in secundâ & tertiatâ Simpl. Sic

γτο τάτη τάτω τάτον ὡς γτο &c.

ἄυτη τάυτης τάυτη τάυτην | άυτη άυται &c.

τάτο τάτη τάτω τάτο τάτο | τάυτα &c.

Composita pronomina primæ & secundæ Personæ solum in singulari inflectuntur, ut

ἐμαυτός ἐμαυτόν ἐμαυτὸν. σαυτός σαυτόν σαυτὸν

ἐμαυτῆς ἐμαυτῇ ἐμαυτὴν. σαυτῆς σαυτῇ σαυτὴν

ἐμαυτός ἐμαυτῷ ἐμαυτῷ. σαυτός σαυτῷ σαυτῷ.

Tertiæ vero personæ pron. in utroq; numero, ut

ἴαυτός οὐαυτός &c. pl. οὐαυτῶν & σφῶν αὐτῶν &c.

Pronomen indefinitem est deīva quidam, declin. vero sic: ὁ, ἦ, τὸ δεīva, G. δεīvο, D. δεīvi, Acc. δεīva, & ὁ, ἦ, τὸ δεīva G. δεīvatο, &c. & Gen. δεīva, Dat. δεīva, &c.

Inserrog. est ὁ, ἦ τίς; καὶ τὸ τί;

VER.

VERBUM.

CONJUGATIONES Verborum numerantur
13. sex Barytonæ: tres circumflexæ; & qua-
tuor verborum in ui.

BARTTONARVM terminationes in

Præsentis	Futuro	Præterito
1. θω πω Φω πτω.	ψω.	φαν.
2. γω κω χω κτω.	ξω.	χαν.
3. δω τω ιω.	σω.	καν.
4. ζω σω.	ξω vel σω.	χα vel κα.
5. λω μω νω ξω.	λω μω νω ξω.	καν.
6. ω ρυμ.	ω.	καν.

N.B. In quinta Conjug. ultima futuri circumflexitetur, penultima vero corripitur, quod sit aut abiciendo alteram immutabilem ut φάλλω, φαλῶ. aut vocalem subiunctivam, ut αείρω, αερῶ. aut breviando antipitem, ut ηρίνω, ηρνῶ.

Ad sextam Conjug. referantur quedam con-
tracta, ut ἀλέξω pro ἀλεξέω, αέξω pro ἀεξέω, ἐψω
pro ἐψέω.

MODI sunt quinq;

TEMPORA novem.

NUMERI tres: ubi iterum omittitur Dualis.

PERSONÆ tres, &c.

VERBUM ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præl. τύπω	εις	ει,	ομεν	ετε	γα.
				Imp.	

Imp.	$\ddot{\epsilon}\tau\mu\pi\text{ov}$	ες	ε,	οινεν	ετε	ον.
Perf.	$\tau\acute{e}t\upsilon\phi\alpha$	ας	ε,	αινεν	ατε	ασι.
Plusq.	$\dot{\epsilon}\tau\acute{e}t\upsilon\phi\epsilon\nu$	εις	ε,	αινεν	ειτε	εισιν.
a. 1.	$\dot{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$	ας	ε,	αινεν	ατε	αη.
a. 2.	$\ddot{\epsilon}\tau\mu\pi\text{ov}$	ες	ε,	οινεν	ετε	ον.
F. 1.	$\tau\acute{e}\psi\omega$	εις	ε,	οινεν	ετε	οσι.
F. 2.	$\tau\acute{e}\mu\pi\omega$	εις	ε,	γινεν	ειτε	γισι.

IMPERATIVUS.

Præf. Imp.	$\tau\acute{e}\pi\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega$,	ετε	$\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\text{ν}$.
Perf. Plusq.	$\tau\acute{e}t\upsilon\phi\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega$,	ετε	$\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\text{ν}$.
a. 1.	$\tau\acute{e}\psi\alpha\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega$,	ατε	$\acute{\alpha}\tau\omega\sigma\alpha\text{ν}$.
a. 2.	$\tau\acute{e}\mu\pi\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega$,	ετε	$\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\text{ν}$.

OPTATIVUS.

Præf. Imp.	$\tau\acute{e}\pi\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.
Perf. Plusq.	$\tau\acute{e}t\upsilon\phi\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.
a. 1.	$\tau\acute{e}\psi\alpha\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.
a. 2.	$\tau\acute{e}\mu\pi\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.
Fut. 1.	$\tau\acute{e}\psi\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.
F.	$\tau\acute{e}\mu\pi\text{om}\epsilon$	οις	οι,	οιμεν	οιτε	οιεν.

(A. 1. Opt. Æolicus est $\tau\acute{e}\psi\alpha\epsilon$ ας ε, &c.)

SUBJUNCTIVUS.

Præf. Imp.	$\tau\acute{e}\pi\omega$	ης	η,	ωινεν	ητε	ωιτο.
Perf. Plusq.	$\tau\acute{e}t\upsilon\phi\omega$	ης	η,	ωινεν	ητε	ωιτο.
a. 1.	$\tau\acute{e}\psi\omega$	ης	η,	ωινεν	ητε	ωιτο.
a. 2.	$\tau\acute{e}\mu\pi\omega$	ης	η,	ωινεν	ητε	ωιτο.

INF.

T A B U L A.

Ostendens quos modo unum tempus ab altero deducitur per Act.
Pass. & Med. Vocem, ipsi Paradigmatis inserenda.

		τυπῶ	τυποῖαι - τυπεῖν - τυπῶν.
		τύπε	τυπδιαγ. - τυπίαιν - τυπεῖδη - τυπόμδησ.
	έτυπον	τύπε	τυπεῖν - τυπαια - τύπω - τυπεῖν - τυπῶν.
	έτυπον	έτυπη	τυπόσουα - τυποσίαιν - τυπεῖδη - τυποσόμδησ.
	έτυπον	έτυπη	τύπηδη - τυπείαιν - τυπῶ - τυπηγα - τυπεῖς
	έτυπον	έτυπονίω	τυπόσουα - τύπω - τυποσίαιν - τυπωγα - τυπεῖδη - τυποσόμδησ.
		έτετύφειν.	
		τέτυφε	πτύφοιαι - πτεῖφω - πτυφέναι - πτευφώς.
		έτετύμιλω	
	τύπω	έτυφα	έτετύμιλω.
		έτυφην	τυφήσουα - τυφησίαιν - τυφήσειδη - τυφησόμδησ.
		έτυφην	τύφηδη - τυφείαιν - τυφῶ - τυφηγα - τυφεῖδη.
		πτύψομαγ	πτύψομαγ - πτευψοίαιν - πτεῖψειδη - πτυψόμδησ.
		πτύψο	πτύψο - πτεῖψηδη - πτευψμδη.
	τύψω	έτετύπειν.	
		τέτυπε	πτευποιαι - πτεύπω - πτευπείναι - πτευπώς.
		έτυψα	τύψον - τύψαιαι - τύψω - τύψηδη - τύψας.
		έτυψα	έτευψάιαι - τύψηδη - τυψάιαι - τύψωμαγ - τύψειδη - τυψάρμδη.
		τύψοιαι	τύψειν - τύψων.
		τύψομαγ	τυψοίαιν - τύψειδη - τυψόμδη.
	τύπε	τύποιαι	τύπω - τυπείαι - τύπων - τυπεῖν.
	τύποιαι	τύπη	τυποίαι - τύπω - τυπεῖδη - τυπῶν.

A T U A T

5A 195 mālēh - bōrōlē de zūgū zūzū mālēh - mālēh - mālēh
. aburāmālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh
. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh
. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

. mālēh - mālēh - mālēh - mālēh - mālēh

INFINITIVUS.

Præf. Imp.	τύπειν.
Perf. Plusq.	τέτυφέναι.
a. 1.	τύψαι.
a. 2.	τυπεῖν.
Fut. 1.	τύψειν.
F. 2.	τυπεῖν.

PARTICIPIVM.

Præf. Imp.	τύπων οὐχί,	γοη ης,	ον οὐχί.
Perf. Plusq.	τέτυφώς οτί,	ηρ ας,	ος οτί.
a. 1.	τύψας αὐτό,	ασθη ης,	αν αὐτό.
a. 2.	τυπών ούτο,	γοη ης,	ον ούτο.
Fut. 1.	τύψειν οὐτό,	γοη ης,	ον ουτό.
F. 2.	τυπεῖν εὐτό,	γοη ης,	εν ευτό.

Annotationes.

IMPERFECTVM επιπλον.

Formatur à præsenti, mutato ω in α , & præposito Augmento.

Præteritis enim, Aoristis & Paulò Post Futuro præponitur *Augmentum*, quod aoristi extra Indicativum perdunt.

Est autem AVGMENtUM duplex: Syllabicum & Temporale.

STLLABICUM est quando Verbo incipienti à consonante præponitur ϵ . ut επιπλον.

TEMPORALE est, quo augmentur, seu mutantur quantitate verba à vocali aut diphthongo mutabili incipientia.

Mutantur vero α & ϵ in η , ω in ω , α in η ,
 α in ν , ω in ω , ut $\alpha\eta\delta\omega\eta\eta\gamma\sigma\sigma$, &c.

1. & v in Praesenti breves, in Præt. & aoristis sunt longæ.

NOTA I. Attici Augmentum syllab. vertuntur
in temporale. ϵ & δ in η , ut $\eta\delta\omega\alpha\eta\omega\cdot\eta\eta\chi\omega\mu\omega$.

2. Quedam verba ϵ non in η mutantur, sed augentur additio*i*, ut $\epsilon\chi\sigma\sigma$, $\epsilon\pi\sigma\sigma$, &c. (& $\epsilon\pi\omega$ augm. extra indicativū retinet, ut $\epsilon\pi\epsilon$, $\epsilon\pi\omega\mu\mu$, &c.) peculiaria sunt: $\epsilon\theta\omega$, Præt. med. $\epsilon\omega\theta\sigma\sigma$. $\epsilon\omega\tau\alpha\zeta\omega$, $\epsilon\omega\rho\tau\alpha\zeta\omega$.

3. quædam a retinent, quædam o*i*, ut $\alpha\eta\sigma\sigma$ $\alpha\eta\sigma\sigma$
 $\xi\sigma\sigma$. que usus monstrabit.

4. ϵ litteram q*u* duplikat, ut $\epsilon\pi\pi\pi\pi\sigma\sigma$.

5. Poëcia pro lubitu augmentum addunt vel
negligunt. etiam in plurimo addunt.

VERBA COMPOSITA augentur vel ab initio,
vel in medio, vel utrobiq*s*.

Ab initio, i. ubi compositione non mutat
significationem simplicis, ut $\epsilon\eta\alpha\eta\zeta\sigma\sigma$.

2. Composita cum nominibus, ut $\epsilon\phi\lambda\sigma\phi\gamma\sigma\gamma$

3. Composita cum priv. & $\sigma\mu\sigma$, ut $\eta\phi\epsilon\gamma\gamma\sigma\omega\lambda\omega\lambda\gamma\gamma$.

In medio, i. ubi præpositio mutat signifi-
cationem, ut $\pi\alpha\eta\eta\sigma\sigma$, obediebat.

2. Composita cum σv & $\delta\sigma s$, si modò se-
qua-

quatur vocalis mutabilis, alias ab initio, ut
εὐηργέτευ. sed ἐδυσύχευ.

Verobiq, Verba quorum simplicia raro
aut nunquam sunt in usu, ut ηνώρθευ· ηνώ-
χλευ, ab αἰορδῷ, χνοχλῷ.

NOTA. Præpositiones in Compositis se-
quente vocali, suam vocalem abjiciunt, ex-
ceptis ὥθῃ & ὥῃ, ut ὥδαιμός περιάρω.

Sequente aspiratā, mutatur tenuis in a-
spiratam, ut καθίζω· ἐφορρίω.

PERFECTVM τέτυΦα.

De ultima Præteriti in singulis Conjugationibus dictum est prius.

AUGMENTVM hīc idem quod in imperfetto, si fuerit temporale, vel syllabicum e positione longum, ut ηνυκα· ἐψαλκα· ἔρριφα.
(exceptis quibusdam quæ incipiunt à π, ς, μν, ut à πόω, πέπλωνα.)

Sin vero & fuerit breve aut anceps, repe-
titur prima consonans præsentis, & pro a-
spirata substituitur tenuis, ut λέλεχα· γέγεα-
φα· κέχεινα. (Excipe incipientia à γν & γη, ut à
γνώω, ἐγνωνα.)

Penultima eadem est quæ futuri, ut τύψω,
τέτυΦα.

Excipio 1. dissyllaba quintæ Declinationis,
e mutant in α, ut σέλλω, ἐσαλκα.

2. Dissyllaba quintæ Declinationis in εινω, ίνω,

Ὥρω, in Praterito abſicunt v, ut ορένω, ορινῶ, οέ-
κενα. Reliqua vero quæ v retinent mutant illud
in γ ut Φαινω, Φαινῶ, πέΦαινα.

3. λεΓε manent, ut ἐψαλκα ἐσταρκα.

4. u manet & assumit η, ut νενέμηκα.

NOTA. I. Attici in verbis dissyllabus 1. & 2.
Conjugationis e penult. Fut. mutant in ο, ut λέγω,
λέλοχα.

2. Pro augmento λεΓε ue habent ει ut λίθω,
ἐληΦα.

3. Verbis incipientibus ab ο vel ω, communi
augmento præfigunt, ut ὁρέω, ἐώρεκα. sic Imperf.
ἐώξων.

4. Prateritus incipientibus ab ε, ο, & a brevi,
præfigunt duas priores literas presentis, ut ὄλλω,
ώλα, ὄλωλα.

PLVSQVAMPERF. ἐπτύΦειν.

Fit à Perfecto, verso α in ειν, & assumpto
ε à fronte, si illud incipiatur à consonante,
quod tamen perpetuum non est.

AORISTVS I. ἐτυψα.

A Fut. i. α in ει mutando, & præponen-
do Augmentum Imperfecti, ut λέξω, ἐλεξα,
interdum tamen eadem non est Characteristica, ut
ῆνεγκα ἐθηκα ἐδωκα.

Penultima eadem quæ in futuro, ac sem-
per naturâ aut positione longa; Cum autem
in

in quinta Conjug. penult. futuri corripia-
tur, hinc mutandæ sunt vocales; & futuri,
extra diphthongum in præsenti, in η, ut ἐψη-
λα; veniens autem ex αι, manet, sed aucti-
vertitur in η, ut à ωδίνω, εὐίαρα & εὐίνα.

eadsciscit, ut αείρω, αερῶ, ἐαρέρω.

& ubreves in fut. producuntur in Aor. I.

AORISTVS 2. ἐπυπον.

Fit ab imperfecto, servata characteristi-
cā Præsentis, (ubi in terminationibus πω κτω,
υνω, prior Consonans censetur ebarat.) At in
quarta Conjug. futurum ξω, Figurativam
habet γ, ut ὁρύξω, ὥρυγον. sed Fut. σω, habet δ,
ut φρόσω, ἐφράδον.

Penultima est brevis ac fermè una exan-
cipitibus α & υ, hinc η & ω mutantur in α.
αιω & γ abjiciunt subjunctivam, sed ε & ζ,
priorem, ut λήθω, ἐλαζον, &c.

Dissyllaba quinta Coniugationis pro et capiunt
α, sed trisyllaba perdunt i ut, αείρω, ἐαρέρω
ὁφείλω, ὥφελον.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præf. τύπομαι η εται, ὄμεθα εθε ονται.

Imp. ἐπτύπομην' γε ετο, ὄμεθα εθε οντο.

Perf. τέτυμμαι ψαπλαι, μιεθα Φθε μένοι εισι.

Plusq. ἐπτύμμην ψε πο, μιεθα Φθε μένοι ήσαν.

A. 1. ἐτύφθη ης η, ημένο ητε ησαν.
 A. 2. ἐτύπην ης η, ημένο ητε ησαν.
 Fut. 1. τυφήσουμαι η εται, όμεθα εσθε ονται.
 F. 2. τυπήσουμαι η ἐται, όμεθα εσθε ονται.
 Paulo P. F. πτύψουμαι η εται, όμεθα εσθε ονται.

IMPERATIVUS.

Præf. Imp. τύπε εσθω, εσθε εσθωσαν.
 Perf. Plusq. πέτυψο Φθω, Φθε Φθωσαν.
 A. 1. τύφησο ητω, ητε ητωσαν.
 A. 2. τύπησο ητω, ητε ητωσαν.

OPTATIVUS.

Pr. Imp. τυποίσιλα οιο οιρ, οίμεθα οιδε οιντο.
 Perf. P. πετυμένδρι οίλια ης η, μενδρίοι είημενρ ητε ησαν.
 A. 1. τυφέσιλα ης η, ημένο ητε ησαν.
 A. 2. τυπεσίλα ης η, ημένο ητε ησαν.
 F. 1. τυφησίσιλα οιο οιρ, οίμεθα οιδε οιντο.
 F. 2. τυπησίσιλα οιο οιρ, οίμεθα οιδε οιντο.
 F. 3. πετυψοίσιλα οιο οιρ, οίμεθα οιδε οιντο.

SUBJUNCTIVUS.

Pr. Imp. πίπιωμαι η ηται, ώμεθα ηθε ανται.
 Perf. P. πετυμένδρι οίλια ης η, μενδρίοι ώμενρ ητε ώσι.
 A. 1. τυφθώ ης η, ώμενρ ητε ώσι.
 A. 2. τυπώ ης η, ώμενρ ητε ώσι.

INFINITIVUS.

Præf. Imp. τύπεσθαι.
 Perf. Plusq. πτύφθαι.

- A. 1. τυφῆναι.
A. 2. τυπῆναι.
Fut. 1. τυφήσεσθαι.
F. 2. τυπήσεσθαι.
F. 3. τετύψεσθαι.

PARTICIPIVM.

Pr. Imp. τυπόμενος	8,	μένη ης,	μένους 8.
Perf. Pl. τετυμένος	8,	μένη ης,	μένους 8.
A. 1. τυφεῖς εἴπος,	εἴσα ης,	ἐν εἴπος.	
A. 2. τωτεῖς εἴπος,	εἴσα ης,	ἐν εἴπος.	
F. 1. τυφησόμενος	8,	μένη ης,	μένους 8.
F. 2. τυπησόμενος	8,	μένη ης,	μένους 8.
F. 3. τετυψόμενος	8,	μένη ης,	μένους 8.

Annotationes.

PERFECTVM τέτυμα.

Deducitur ab Activo Præt., ubi in 1. & 2. Conjug. αι mutatur in μαι, & aspirata in mediam: φ in β, & χ in γ. (verum ab Euphoniam legiuntur τέτυμα, pro τέτυμα.) In reliquis autem Conjug. mutatur κα in μα, ut κένεμα, κένεμα, (exceptis que in 4. Conjug. χα habent) quæ in Fut. Act. habent σω hic assumunt σ, ut τετίσω, σω, κα, πέτυσμα, exceptis nonnullis verbis sextæ Conjug. ut πεποίμα, &c. Peculiare est à Φαινω, νῶ, γκα, πέφαμα, &c.

Secunda persona desinit in σας actu vel

potestate, (excipe μέμνη προ μέμνησα) Tertia in
τῷ πυροῦ vel impurum.

Secunda plur. sit à tertia sing. mutatis
tenuibus ante αι in aspiratas, ut τέτυπται, τέ-
τυφτε, quod si tertia sing. existat in ο πυροῦ,
interponitur σ, ut νεύειη ο, νεύεινθε.

Tertiam pluralet circumloquimur per
Præt. particip. si tertia singularis desinat in
Ω impurum, alioquin interponitur, ut λε-
λεγμόν εστί, νεύεινται.

NOTA I. Atticè Verba in νω, accipiunt σ,
νι μολύνω, μειόλυσμα, μάνω, μειάσμα.

2. que in Act. ε in averterant, hic ε refu-
mpe, ut κλέπω, κέκλοφα, κέκλειμα.

3. Verba 1. Conjug. que à ε incipiunt cum
aliqua consonante, ε veriunt in a, ut σχέψω, ἐσχατ-
μα, τρέπω, τέτραμμα.

AORISTUS I. ἐπόφθην.

Fit à tertia Sing. Perfecti, mutatis tenui-
bus in proprias aspiratas, & αι in λω.

Irregularia sunt ἐυνήθην, ἐρρώθην, ἐχείθην,
ἀνέψινται, &c. Item ἐσώθην à σέσωσαι. Sic ἐυ-
εέθην, ἐπήνεθην, καθηγέθην, αὐθηγέθην, ἐρρέθην, ab ἐυ-
εῖται, ἐπήνινται, &c.

eversum in a in Præt. hic redit, ut ἐπέφ-
θην.

AORIST. I. IMPER. πόθη.

Pro πόθη, ne fiat concursus duarum
Aspiratarum.

PERFECT. OPT. & SUBJUNCT.

Circumloquimur itidem, in verbis Ba-
rytonis.

VERBUM MEDIUM.

Significationem Verbi Medij ex usu scri-
ptorum colligere satius est, quam ex præce-
ptionibus.

Præsens & Imperf. hic convenient cum
Pass. Reliqua tempora formantur à cognatis
temporibus Act. addita terminatione passi-
va, præterquam in Perf. & Plusq.

INDICATIVUS.

Perf.	πέτυπε	εις ε,	αμψ	ατε	αση
Plusq.	έτετύπειν	εις ει,	εμψ	ειτε	εισαν.
A. I.	έτυψάμην	ω ατο,	άμερα	αθε	αντο.
A. 2.	έτυψόμην	γ ετο,	όμερα	εθε	οντο.
Fut. I.	τύψουμαι	η εται,	όμερα	εθε	ονται.
F. 2.	τυπψμαι	ει ειται,	γμερα	λθε	λνται.

IMPERATIVUS.

Perf. Plusq.	πέτυπε	έτω,	ετε	έτωσαν.
A. 1.	τύψαι	αθω,	αθε	αθωσαν.
A. 2.	τύπε	έθω,	εθε	έθωσαν.

OPTATIVUS.

Perf. Pl.	τετύποιμι οἰς οἱ,	οἴμδη	οἴτε	οἰεν.
A. 1.	τυψάμιμι οἰο οἴσ,	οίμεθα	οἰδε	οἰεν.
A. 2.	τυποίμιμι οἰο οἴτο,	οίμεθα	οἰδε	οἰντο.
F. 1.	τυψοίμιμι οἰο οἴτο,	οίμεθα	οἰδε	οἰντο.
F. 2.	τυποίμιμι οἴο οἴτη,	οίμεθα	οἴδε	οἰντο.

SUBJUNCTIVUS.

Perf. Pl.	τετύπω ης η,	ωμδη	ητε	ωσι.
A. 1.	τύψωμαι η ηται,	ώμεθα	ηθε	ωνται.
A. 2.	τύπωμαι η ηται,	ώμεθα	ηθε	ωνται.

INFINITIVUS.

Perf. Plusq. τετυπέναι.

A. 1.	τύψαθζ.
A. 2.	τυπέθζ.
F. 1.	τύψεθζ.
F. 2.	τυπεθζ.

PARTICIPIUM.

Perf.	τετυπώς	ότρ,	ηα	ας,	ος	ότρο.
A. 1.	τυψάμεντρ	ς,	μένη	ης,	μένουν	ς.
A. 2.	τυπόμεντρ	ς,	μένη	ης,	μένουν	ς.
F. 1.	τυψόμεντρ	ς,	μένη	ης,	μένουν	ς.
F. 2.	τυπέμεντρ	ς,	μένη	ης,	μένουν	ς.

Annotations.

PERFECTVM τέτυπα.

Ab Activo Versa Characteristica Præteriti in Charact. Præsentis. At quarta Conjug. futu-

futuri ξω, Charact. est γ, & fut. σε Charact. Præt. med. est δ, ut πέφραδα· πέπληγα. in sextâ solum κ abjicitur, ut λέλυνα, λέλυναι.

Penultima eadem est quæ in Activo, excepto futuri dissyllabi & quod mutatur in ο, & ει in οι, ut ασείω, ασεώ, ἔασθρι· λείβω, λείψω, λέλοιφα.

Quædam a præsentis mutant in η, ut θάλω, πέθηλα. aut verò vertituntur in η, ut Φάινω, πέφηνα· καίω, κεκηνα.

FVT. 2. τυπγματ.

Circumflectit penult. excipiuntur ἐδουμας, πίουμα, Φάγουμα.

VERBA CIRCUMFLEXA.

Oriuntur ex sexta Baryt. & Contrahuntur in Præsenti & Imperfecto. Constituuntq; Conjugationes tres, quorum

PRIMA in έω, ubi Contrahitur ει in ει, εο in οι, Si autem post ε sequatur vocalis longa aut diphthongus, tum ε abjicitur, ut ποιέω ω, ποιέεις εῖς, ποιέψει. ἔορδνυ ρυμψυ, ἔεπε εῖπε, ἔγοτ ρυπη, &c.

SECUNDA in άω, ubi omnis contractio fit in ω vel α, In ω si post α sequatur, vel ω, in α verò si sequatur alia vocalis, sicubi reperitur subscripta, ν abjicitur, ut βοάω βοῶ, βοάεις αῖς, αῖει ᾱ, αόμεν ωμεν, αετε ᾱπε, ᾱγοτ ωτη, &c. (reperiuntur tamen χεῆται χεῆδη, ζῆται ζῆ, ζῆ ζήτω, pro χεᾶται &c.)

Ter-

TERTIA in ὡ, ubi οε, οο, οη contrahuntur in g. Et ονοω in ω. Item οει, οη, οοι, in οι, ut χρυσόω ὦ, ὀεις οῖς, ὄδοι, ὁμοθυ ψρύ, ὀετε ἀτε, ὄγος ἀτη, &c. (Infinic. Att. χρυσόειν ὢν, pro χρυσοῖν.)

NOTA. I. *Diffyllaba* 1. *Conjug.* in prima persona sing. & prima ac tertia plur. non contrahuntur, ut πλέω, πλέομδρ, πλέστη, non πλῶ, &c.

2. *Quedam ad Duas Conjugationes pertinent*, ut γηρέω, ἐλεεω, ξυρέω, vel γηράω, ἐλεσίω, ξυρέψω.

3. In 1. & 2. *Conjug.* ε φ a *Charact.* presentis mutantur in fut. in η, ut ποιέω, ήσω. Βοάω, ήσω. In quibusdam vero retinentur ut τελέσω γελάω, &c. In nonnullis est duplex *Futurum*, ut αἰνέω ήσω & ἔσω αἰλοάω αἴσω & ήσω.

4. In 3. *Conjug.* Verba Derivata à Nominibus, futurum formant in ὥσω, ut χρυσόω, ὥσω, reliqua in ὄσω, ut ὁμόω ὄσω, ex eipe δόω, δώσω.

5. Aoristum 2. *Futurum 2.* & *Præmed.* tertia *Conjugatio* non agnoscit; neq; due priores nisi facta conractione ὠ sit impurum, ut δηπῶ.

VERBA IN μι.

Deducentur itidem à Verbis sextæ *Conjug.* in εω, αω, οω, ύω. Unde quatuor eorum *Con-*

jugationes; ubi ω mutatur in ui : Vocales penultimæ breves in proprias longas: & præposita in tribus primis Conjug. reduplicatione, quæ extra imperf. non extenditur, ut γίω , $\text{τίθητι} \text{σάω}$, $\text{ἴσημι} \text{δόω}$, $\text{δίδωμι} \text{ζελγύω}$, ζεύγνυι .

Est autem Reduplicatio vel *propria*, cum prima Consonans (pro aspirata tenuis) cum i brevi repetitur, ut $\text{τίθητι} \text{δίδωμι}$.

Impropria, quando solum i præponitur, idq; in verbis incipientibus à vocali vel $\sigma\tau$, ut έω , $\text{ήμι} \text{σάω}$, ίσημι .

NOTA 1. *quarta Conjugatio reduplicationem ignorat*; sic quadam alia, ut Φάω , $\text{Φημί} \text{Φιλέω}$, $\text{Φίλημι} \text{Θε}$.

2. Poëta nunc negligunt reduplicationem, nunc servant, etiam in futuro, ut διδώσω , nunc per e formant, ut τλάω , τέτλημι .

Præsens in hisce Verbis peculiarem sibi vendicat inflexionem: *Imperfectum & Aoristus* 2. inflectuntur more Aoristi Passivi.

Reliqua tempora seqvuntur formationem Verborum Barytonorum ut τέθηκα , $\alpha\zeta\epsilon$, &c. (ubi est ι pro η) έτεθηκεν , $\epsilon\zeta\epsilon$, $\epsilon\zeta$, &c. ac propterè hic omittuntur.

NOTA. *Verba in ui carent futuro 2. Aor. 2. Pass. & Præt. Med. si circumflexa unde oriuntur iisdem carcent, & alias sœpè;*

PRIMÆ CONJUGATIONIS.

ACTIVUM.

<i>Ind.</i>	<i>Præf.</i>	<i>tíθημι</i>	<i>ης</i>	<i>ησι,</i>	<i>ειλευ</i>	<i>έτε</i>	<i>εῖσι.</i>
	<i>Imp.</i>	<i>ἐπιθήν</i>	<i>ης</i>	<i>η,</i>	<i>ειλευ</i>	<i>έτε</i>	<i>εοτεν.</i>
	<i>a. 2.</i>	<i>ἔθην</i>	<i>ης</i>	<i>η,</i>	<i>ειλευ</i>	<i>έτε</i>	<i>εοτεν.</i>
<i>Imp.</i>	<i>Præf.</i>	<i>tíθετι</i>		<i>έτω,</i>		<i>έτε</i>	<i>έτωσιν.</i>
	<i>a. 2.</i>	<i>θέσι</i>		<i>θέτω,</i>		<i>θέτε</i>	<i>θέτεσιν.</i>
<i>Opt.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθείν</i>	<i>ης</i>	<i>η,</i>	<i>ηιλευ</i>	<i>ητε</i>	<i>ησιν.</i>
	<i>a. 2.</i>	<i>θείην</i>	<i>ης</i>	<i>η,</i>	<i>ηιλευ</i>	<i>ητε</i>	<i>ησιν.</i>
<i>Subj.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθῶ</i>	<i>ης</i>	<i>η,</i>	<i>ώιλευ</i>	<i>ητε</i>	<i>ώσι.</i>
	<i>a. 2.</i>	<i>θῶ</i>	<i>θῆς</i>	<i>θῆ,</i>	<i>θῶμευ</i>	<i>θῆτε</i>	<i>θῶσι.</i>
<i>Inf.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθέναι</i>			<i>a. 2.</i>	<i>θείναι.</i>	
<i>Partic.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθεῖς</i>	<i>ένι</i> Θ,	<i>είσι ης,</i>	<i>ἐν</i> ένιΘ,		
	<i>a. 2.</i>	<i>θεῖς</i>	<i>ένι</i> Θ,	<i>είσι ης,</i>	<i>ἐν</i> ένιΘ,		

PASSIVUM.

<i>Ind.</i>	<i>Præf.</i>	<i>tíθεναι</i>	<i>εσαι</i>	<i>εται,</i>	<i>έμεθαι</i>	<i>εσθε</i>	<i>ενται.</i>
	<i>Imp.</i>	<i>ἐπιθέμην</i>	<i>εσο</i>	<i>ετο,</i>	<i>έμεθαι</i>	<i>εσθε</i>	<i>ενθ.</i>
<i>Imp.</i>	<i>Præf.</i>	<i>tíθεσο</i>	<i>vel</i> <i>πίθη</i>	<i>έσθω,</i>	<i>εσθε</i>	<i>έσθωσιν.</i>	
<i>Opt.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθείην</i>	<i>ει</i>	<i>ετο,</i>	<i>ειμεθαι</i>	<i>εισθε</i>	<i>εινθ.</i>
<i>Subj.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθῶμαι</i>	<i>η</i>	<i>ηται,</i>	<i>ώμεθαι</i>	<i>ησθε</i>	<i>ώνται.</i>
<i>Inf.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθείσ.</i>					
<i>Part.</i>	<i>Præf.</i>	<i>πιθέμεν</i> Θ	<i>8,</i>	<i>μένη</i>	<i>ης,</i>	<i>μενον</i>	<i>8.</i>

MEDIUM.

Ubi Præf. & Imp. ut in Pass.

<i>Ind.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>έθέμην</i>	<i>εσο</i>	<i>ετο,</i>	<i>έμεθαι</i>	<i>εσθε</i>	<i>ενθ.</i>
<i>Imp.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>θέσο</i>	<i>θέσθω,</i>		<i>θέσθε</i>	<i>θέσθωσιν.</i>	
<i>Opt.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>θείην</i>	<i>θειο</i>	<i>θείτο,</i>	<i>ειμεθαι</i>	<i>εισθε</i>	<i>εινθ.</i>
<i>Subj.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>θῶμαι</i>	<i>θῆ</i>	<i>θῆται,</i>	<i>ώμεθαι</i>	<i>ησθε</i>	<i>ώνται.</i>
<i>Inf.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>θέσ.</i>					
<i>Part.</i>	<i>a. 2.</i>	<i>θέμεν</i> Θ	<i>8,</i>	<i>μένη</i>	<i>η,</i>	<i>μενον</i>	<i>8.</i>

SECUNDÆ CONJUG. ACTIVUM.

Ind. Præf.	ἰσημεν	ης	ηται,	αμεν	ατε	έσθ.
Imp.	ἴσην	ης	η,	αμεν	ατε	ασην.
a. 2.	ἔσην	ης	η,	ημεν	ητε	ησην.
Imp. Præf.	ἴσατι		άτω,		ατε	άτωσιν.
a. 2.	ἴσητι		ήτω,		ητε	ήτωσιν.
Opt. Præf.	ἰσαίην	ης	η,	ημεν	ητε	ησαιν.
a. 2.	ἰσαίην	ης	η,	ημεν	ητε	ησαι.
Subj. Præf.	ἰσῶ	ᾶς	ᾶ,	ῶμεν	ῶτε	ῶσι.
a. 2.	ἴσω	ῆς	ῆ,	ῶμεν	ῆτε	ῶσι.
Inf. Præf.	ἰσάναι.			a. 2.	ἴσηναι.	
Part. Præf.	ἰσάντις	άντι,	άσαι ης,	άν	άντι.	
a. 2.	ἴσας	άντι,	άσαι ης,	άν	άντι.	

PASSIVUM.

Ind. Præf.	ἰσάμαται	σαγ ται		άμεδα	ασθε	ανται.
Imp.	ἰσάμην	ασο ατο,		άμεδα	ασθε	αντο.
Imp. Præf.	ἰσασο	άσθω,		ασθε	άσθωσιν.	
Opt. Præf.	ἰσαίμην	άσο αῖτο,		άμεδα	ασθε	αντο.
Subj. Præf.	ἰσῶμαται	ἄσαι αται,		ώμεδα	άσθε	ώνται.
Inf. Præf.	ἰσάθ.					
Part. Præf.	ἰσάμεντο	8,	μένη ης,	μενον	8.	

MEDIUM.

Præf. & Imp. ut in Pass.

Ind. a. 2.	ἔσάμην	άσο ατο,		άμεδα	ασθε	αντο.
Imp. a. 2.	ἴσάσο	άσθω,		άσθε	άσθωσιν.	
Opt. a. 2.	ἰσάμην	άσο αῖτο,		άμεδα	ασθε	αντο.
Subj. a. 2.	ἴσῶμαται	ήσαι ται,		ώμεδα	ήσθε	ώνται.
Inf. a. 2.	ἴσάθ.					
Part. a. 2.	ἴσάμεντο	8,	μέρη ης,	μερον	8.	
	Hoc tamen Verbum med. est inusitatum.					

TERTIÆ CONJUG.
ACTIVUM.

Ind. Præf.	Δίδωμι	ως	ωτι,	ομεν	οτε	δοτι.
Imp.	έδιδων	ως	ω,	ομεν	οτε	οσσαν.
a. 2.	έδω	ως	ω,	ομεν	οτε	οσσαν.
Imp. Præf.	διδάστη		ότω,		οτε	ότωσαν.
a. 2.	δος		δότω,		δότε	δότωσαν.
Opt. Præf.	διδοίην	ης	η,	ημεν	ητε	ησσαν.
a. 2.	δοίην	ης	η,	ημεν	ητε	ησσαν.
Subj. Præf.	διδώ	ως	ω,	ώμεν	ώτε	ώσι.
a. 2.	δῶ	ως	ω,	ώμεν	ώτε	ώσι.
Inf. Præf.	διδόναι.			a. 2.	δόναι.	
Partic. Præf.	διδός	όντο,	γόται ης,	ἐν	όντο.	
a. 2.	δός	όντο,	γόται ης,	ἐν	όντο.	

PASSIVUM.

Ind. Præf.	δίδουμαι	οσται οται,	όμεδα	οδε	ονται.	
Imp.	έδιδόμην	οσσο	οτο,	όμεδα	οδε	οντο.
Imp. Præf.	διδοσσο	όδιω	οσθε	όσθωσαν.		
Opt. Præf.	διδοίμην	οσο	οστο,	οίμεδα	οισθε	οιντο.
Subj. Præf.	διδώμαι	ω	ώται,	ώμεδα	ώσθε	ώνται.
Inf. Præf.	διδοσθ.					
Part. Præf.	διδόμενο	ς,	μένη ης,	μενον	ς.	

MEDIUM. Præf. & Imp. ut in Pass.

Ind. a. 2.	έδόμην	οσσο	οτο,	όμεδα	οσθε	οντο.
Imp. a. 2.	δόσσο	δόσθω,		δόσθε	δόσθωσαν.	
Opt. a. 2.	δοίμην	δοῖο	δοῖτο,	δοίμεδα	δοίσθε	δοῖντο.
Subj. a. 2.	δῶμαι	δῶ	δῶται,	δώμεδα	δώσθε	δώνται.
Inf. a. 2.	δόσθ.					
Part. a. 2.	δόμενο	ς,	μένη ης	μενον	ς.	

QUARTÆ CONJUG.
ACTIVUM.

- Ind. Præf. ζεύγνυι ος υπ, υμένι υπε οὐτο.
Imp. ἐζεύγνυντο ος η, υμένι υπε υσαν.
Imp. Præf. ζεύγνυθε οτο, υπε υτωσαν.
Inf. Præf. ζεύγνυνται.
Part. Præf. ζεύγνυται οὐτο, υσα ης, οὐ οὐτο.

PASSIVUM.

- Ind. Præf. ζεύγνυται ται ται, ύμεθαι υθε οὐται.
Imp. ἐζεύγνυται, υσα υτο, ύμεθαι υθε υτο.
Imp. Præf. ζεύγνυσθαι οθω, υθε οθωσαν.
Inf. Præf. ζεύγνυθαι.
Part. Præf. ζεύγνυμενος ο, μηνη ης, μηνον ο.

MEDIUM eodem modo inflectitur.

NOTA. Poly syllaba hujus conjugationis non
habent plura tempora, que flectuntur more verbo-
rum in mi, sed si que habeant, ea formam Bary-
sonorum sequuntur. Dissyllaba vero habent Aor-
istum 2. ut ἔδυν ος ο, &c.

ANOMALA in mi.

- Ind. Præf. εἰμὶ εἰς vel εἰ θέτι, ἐσμένι εἰσείς,
Imp. ήν ήση ήν vel ήν, ήμένι ήτε ήσαν.
Plusq. ήμελι ήσσο ήτο, &c.
Fut. ἔσσιμαι ἔσῃ ἔσεται, per sync. εῖσαι &c.
Imp. Præf. έσσο vel ιδι έτω, έσε έσωσαν.
Opt. Præf. εἴλι ης η, ημένι ητε ησαν.
Fut. ἔσσιμον οιο οιτο, οιμεθαι ειοθε οιντο.

Subj. Præf. ὡς ἦς, ὡμεν ἦτε ὡσι.
a. i. ἐσώμεν à quibusdam additur.
Inf. Præf. είναι.
Fut. ἐσεῖσθαι.

Part. Præf. ὡν ὄντος, στοιχην, ὁν ὄντος.
Fut. ἐσέρθεται, μέλην ης, μέλουν τι.
Sunt & Alia anomala in ut ut εἰμι vado.
ἴμει mitto. ίμει cupio. ίμει scio. Φημί dico &c.
quorum tempora sunt rariora.

RELIQUA ANOMALA,

Quibus referenda sunt omnia Lexica, adeo multa sunt, ut in Epitomen redigine queant, usitatoria autem, præcipue quæ in N. T. occurruunt, eorumq; nonnulla tempora indigitare lubet:

Sic ultra Imperfectum non flectuntur finita in ανω, εινω, α' θω, ε' θω, ι' θω, ξω, σκω, χθω,
λδω, ρδω, & alia perplurima, quæ reliquis temporibus aut carent, aut eadem aliunde formant.

Et variant sæpè ejusdem verbi Thematæ, ut θνήσκω, θνείω, θνέω, θνάίω, τέθνημι. Sic Φέρω, οἴω, ζνέγχω, ζνέχω. Ut Φέρω, F. οἴσω, (ab οίω,) a. i. ηγεγκα, 2. ηγεγκον, (ab ζνέγκω) Præt. med. ζνήροχα, (ab ζνέχω.)

Ἄγνυμι, frango, αξω, ηξα & εαξα. P. m. ηγα
& εαγα. a. i. pass. εάγην, &c.

Ἄγω duco. a. 2. ηγον & ηγαγον. Imper. αξε &c.
Αδω,

Ἄδω, vel αἰδοίω, placeo. F. ἀδήσω. 2. 2. αδον,
P. m. ἥδα & ἔαδα.

Αἰρέω, a. 2. εἴλου. a. 2. med. εἴλόμην &c.

Αἰθάνομαι, F. ήσυμαι. P. ἡθημαι. a. 2. ἡθό-
μεις.

Ἀλίσκω, ἀλώσω, ἥλωκα & ἔαλωκα. a. 2. ἥλων
& ἔαλων, &c.

Ἀλλομαι, F. ἀλεῖμαι, a. 1. ἥλάιμι.

Ἀμαρτάνω, ησω, ηκα, a. 2. ἡμαρτῶν.

Ἀμφιέννυμι, F. έσω, P. P. ήμφιεσμαι.

Ἀνοίγω, F. ξω, P. m. αἱέωγα, a. 1. Pass. ἦνοιχθην.

Ἀπολλύω, F. ολλέσω & ολῶ, P. αἴπωλεκεις &
ἀπολώλεκα. P. m. ἄπωλα & ἀπόλωλα, &c.

Ἀρέσκω, δρέσω, ἥρεκε, ἥρεσται.

Ἀνξάνω, ησω, ηκα, ἥυξησαι.

Βαίνω, Βήσσιμαι, Βέβηκα, ἔβιω.

Βάλλω, Βαλῶ & Βλήσω, Βέβληκα, ἔβαλον

Βλαστάνω, ησω, ηκα, ησαι.

Βρύλομαι (Βρύλφρο βρύλη) ήσυμαι, ηκαμ.

Βρέσκω vel βιβρέσκω, F. Βρέσσω &c.

Γίνομαι & γίγνομαι, F. γενήσομαι & γενέσκει-

P. P. γεγένημαι. P. m. γέγονα. a. 1. ἐγενάμιμ. a. 2.
ἐγενόμιμ. a. 1. Pass. ἐγενήθην. &c. *Sic Sacto sumptu-*

γηράσκω, F. άσω, P. ακα. a. 1. ασαι.

γυνώσκω, γυνώσσομαι, ἔγνωκα, ἔγνων. &c.

γυπορέέω, ησω, ηκα, P. m. ἐγέργορα.

Δάκνω, δήξω, δέδηκα. ἔδακον.

δεῖ, F. δεῖσθ. a. 1. ἐδέησε. Subj. δεῖ. Part. δεῖα.
δεινύω, υἱοί, F. δεῖξω, &c.

δέομαι, δεῖσσομαι, δεδέπιμαι ἐδεήγην.

δέχομαι, δεῖξομαι, δέδευμαι, ἐδεξάμινω.

διδάσκω, διδάξω, δεδίδαχα, ἐδίδαξα.

δοκέω, δοκήσω & δόξω, δεδόκηνα, P. m. δέδο-
κε, &c.

δύω & δύνω & δῦμι, F. δύω. a. 2. ἐδως οὗτος.

Ἐδώ, ἐάσω, εἴπατο, εἴσαστο.

ἐγέλω & γέλω, ήσω, ηκα, ηστο.

ἐθώ, P. m. εἴωθα.

ἐδώ, F. εἴσσομαι & ἴσσομαι. P. m. είδα &c.

εἴκω P. m. εἴσικα.

ἐλαύνω, ἀσω, ἥλανα & ἐλήλανα.

ἐπω, a. I. εἴπα, 2. εἴπουν.

ἐρυγγάνω & ἐρύγγουμαι, F. ἐρύγγομαι.

ἐρχομαι, ἐλέσσομαι, ἐλήλυθα, ἥλιθος.

ἐυρίσκω, ήσω, ηκα, εὐρευ, &c.

ἐχω, ἔξω & χήσω, ἔχηκα, ἔχον, εἴχον, &c.
Ζεύγουμι, ζεύξω, &c.

Ζωνύνω, ζώσω, ἔζωκα, ἔζωσμαι, &c.

Ηβάσκω, ήσω, ηκα, ηστο.

Θάπω, ψω, φα. ἐτείφαν.

Θυήσκω, θενθυμαι, τέθηκα, ἐθενκω.

Ικνύμαι, F. ιξομαι, a. I. ιξάμιν. 2. ικόνιν.

ιλάσκομαι, ιλάσσομαι, ιλασίσκω, ιλάσθω.

Καθέζομαι. F. καθεδῆμαι.

Καίω vel κάίω, καίσω, αίκα, a. 2. ἔκαον.

κάμιν

κάμνω, καῖω, κέκαμκα. ἔκαμπο.

κερδανύω υμι, αἴσω, ακα, αστε,

κερδαίνω, F. αιῶ & ήσω. P. ηκα.

κλάζω, κλάγξω, κέκλαγκα, ἔκλαγον.

κλαίω & κλάω, F. κλαίσω, P. κέκλασκα.

κορεννύω, υμι, F. κορέσω, P. κεκόρεκα.

κρύπτω, ψω, Φα. α. 2. ἔκρυψον. P. π. κέκρυψα.

λαγχάνω, λήξω & οικα. λέληχα & ἔληχα.

2. 2. ἔλαχον, P. π. λέλουχα.

λαιβάνω, λήψιμα, εἴληφα, ἔλαθον.

λανθάνω, λήστριμα, λέλησμα, ἔλαθον. P. π.

λέληθα.

μανθάνω, μαθήσουμα, μεμάθηκα, ἔμαθον.

μάχομα, F. ὄμαχ, ήσσιμα & ἐσσιμα &c.

μέλι, μελήσα, μεμέληκε & μέμηλε.

μιγνύω, υμι, μίξω, μεμιχα. ἔμιγην.

μιμησκω, μηήσω, μέμυηκα.

Νέω, νέσσω & νήσω à νήθω.

Οἶζω, οἶησω & οἶέσω, ηκα. P. π. ὥδα & ὕδωδα.

οἴσμα vel οἴωμα, ήσσιμα, ὄπισμα. φήθη.

όμηνύω υμι, ομόσω & οιώμαχ, ὄμοκα, &c.

όφείλω, ήσω, ηκα.

Πάχω, πέίσουμα, πέπονθα, ἔπαθον.

πηγνύώ υμι & πήσω, F. ήξω, P. ηχα.

πίμπηνι & πεήθω, F. πεήσω. P. ηκα.

πίνω, πώσω, πέπωκα, ἔπιον. (πῆθι, πεῖν, &c.)

πιπεάσκω, πεάσω, πέπεσκα.

πίπιω, πεσθμα, πέπιωκα, ἔπεσσον;

πλέω, πλέυσω, πέπλοιναι.

πύεω, εύσω, ευκαί.

πυθάνουμαι, πεύσομαι, πέπυσμαι. ἐπυθόμει,
Ρέω, φίνο, ρύσω, ἐρρύσκα. &c.

ῥέω, δίχο, ήσω, ηκα. αιτ. ἐργηκα. ἐργηματ, ἐρ-
γέθη. &c.

ῥηγνύω υμι, ῥξω, a. 2. ἐρράγον. P. m. ἐρρήγα.

ῥωνύώ υμι, ῥώσω, ἐρρώκα. ἐρρώματ (ἐρρωσ)

Σβενυώ υμι, σβέσω, ἐσβεκα. ἐσβεσματ ~~εκτίγα~~

σήπω, ψω, Φα, a. 2. pass. ἐσάπην.

σείδω, σείσω, P. m. ἐσειδα.

σξωνύώ υμι, σξώσω, ἐσξωκα.

τρέφω, θρέψω, τέτροφα. ἐθρεψα, τέθρεψμα.

τρέχω, θρέξω, δεδράμηκα. ἐδράμον.

τίκτω, τέξωμαι, τέτοκα. ἐτεκον.

τιτρώσκω, τρώσω, ακα.

Τυγχάνω, τεύξομαι, τετύχηκα, ἐτυχον.

Τπχνθματ, F. ~~τπχνθματ~~ & ~~τπσηθματ~~,

P. ~~τπχνθματ~~ a. 1. ~~τπεχεθμ~~ a. 2. m. ~~τπεχόμην~~.

Φέξω, οῖσω, ὀνήνοχα. ὥνεγκα, ὥνεγκον.

Φεύγω, ξουμαι, πέφεύγα. ἐφυγον.

Φθείω, Φθάσω, ἐφθάκα, ἐφθην.

Φύω, ύσω, &c. a. 2. ἐφω υς υ, ἀφῦι.

Χαιρώ, χαρώ χαρήσομαι & χαρήσματ &c.

Χέω, χείσω, &c. a. 1. ἐχθση, ἐχθσα & ἐχεα.

Ωζω & ωζέω, F. ωσω & ωζήσω. a. 1. ωση &

ἐωση, ὠσματ & ἐωσματ &c.

PAR-

PARTICIPIUM.

De quo actum est in Verbo.

ADVERBIUM.

Cujus tot sunt species & significations,
quot apud Latinos, ubi

NOTA I. Adverbia localia in στη χώρα &
χῶν significant in Loco, ut Αἴγεινησι, στρατός.

2. in τοῦ & τού, de loco, ut στρατός.

3. in δέ σε τοῦ ad locum, ut στρατός.

4. Adjectiva neutra adverbiascunt, ut
οὗτοι pro οὗτοις περιουσίαι & περιουσίαι pro περιουσίαις. Sic
& Iativus, ut κοινή idia παρρησία τῆδε.

5. Quædam Adverbia comparantur, ut
μάλα, μᾶλλον, μάλιστα σοφῶς, σοφωτέρως, σο-
φωτάτως.

6. Adverbium cum Articulo habet vim
nominis, ut ὁ πέλας vicinus.

7. Ad Adverbia pertinent Interjectiones,
ut ω, Φεῦ, Βαβαὶ, ἀ, οἵμοι, Φεῦ, σάκη, &c.

CONJUNCTIO.

Cujus itidem tot sunt species quot apud
Latinos, sic Copul., sunt μήτρα, δέ, καθ. Disjunct.
η, ητοι, εἴπε, &c.

PRÆPOSITIO.

Monosyll. ἐν, εἰς, (ἐς) ὡκ (ἐξ), ὡφέ, ὡψ,
σύν, (att. ξύν.)

Dissyllaba, ἀνά, κτι, Διδε, μετά, τρίτη, ἀντί,
θέτη, ρέτη, αὐτοῖς, δύτη, θετή, τρέπη.

Huc referunt nonnulli particulas inseparab. α, ει, οι, η, ια, ια, λι, νε, νη, δυρ.

III. PARS

DE SYNTAXI.

In Syntaxi Græca præcipuè ea notanda
veniunt, quæ à Latina recedunt.

DE NOMINATIVO.

I. Ad Adjективum frequens est ellipsis
Substantivi, ut ποτέρου φυγέσ (sc. ὑδατό.)
μόνη ή σοφία αἰγάλεω (sc. πεῖρυσ.)

II. Frequens est Enallage Nominativi
pro Vocativo: Positivi pro comparativo:
Comparativi pro superlativo: Articuli Præ-
positivi pro postpositivo, &c. ut ὁ θεὸς οὐλαδη-
πίοις Καλὸν τὸ μὴ ζῆν ή ζῆν αἴθλιως μικρότερό
πάντων αἱθρέωπων. &c.

III. Adjektivo jungitur substantivum in
Genitivo, ut μάταιοι τῶν αἰθρέωπων, pro αἰθρεωποι.

IV. Loco Adjektivi est Genitivus sub-
stantivi, ut αἱθρωτό τῆς αἱμαρτίας.

V. Duorum substantivorum alterum
quandoq; adjectivè explicandum est, ut ή
τύχη σωτηρία, pro σωτήρ.

VI. Relativum ponitur eodem casu cum
sub-

Substantivo præcedenti, idq; atticè, ut ἔπι-
τευσαν τῷ λόγῳ, ὡς εἴσατεν ἀντοῖς.

Ubi ipsum antecedens nonnunquam
casum relativi imitatur, ut πὸν ἄρρεν ὃν κλῶμέν
εχεὶ κοινωνίᾳ ἔστι; &c.

VII. Genitivi Pronominum Primitivo-
rum ponuntur pro possessivis, ut πατὴρ ἡμῶν
pro ἡμέτερος.

VIII. Articulus præpos. cum δὲ ponitur
loco αὐτῷ, ut ὁ δὲ διπλεύθεις, ille vero respondens.

IX. Neutrum plurale plerumq; verbo
gaudet singulari, ut ζῷα τρέχει.

DE GENITIVO.

Genitivum Postulant I. Comparativa
& Superlativa, ut συχάνης δικαιότερος, trutinā
justior: θέλητος ἀπάντων, optimus omnium.

II. Verbalia in εἰ, & per a priv. facta,
ut πορειώσεις τῶν Ἐπιποδέων, suppeditans necef-
faria. αἴδει τῆς αἰληθείας, negligens veritatis.

III. Adjectiva partitivè posita, ut οἱ γυνήσιοι
τῶν φίλων.

Sæpè autem Partitionis Genitivus mu-
tatur in casum partium, ut ἀνθρώποι οἱ μὲν
αγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τῶν ανθρώπων.

IV. Dignitatem significantia, ut πολλῶν
ἡγεμόνων Διαφέρεται.

V. Copiam aut in opiam designantia, ut
πολεῖς τῶν καθ' οὐέραν.

VI. Verba sensuum & affectuum, ut ὁρά-
γοντις δόξης, (ubi tamen attice interdum
locum habet Acc. ut αἰχμήσε)

Huc pertinent verba tentandi, conandi,
capessendi, fruendi, consequendi, incipiendi,
aberrandi, frustrandi, liberandi, diffe-
rendi, vincendi, dominandi, honorandi,
discrepandi, quibus etiam Dativus vel Ac-
cusativus, sed rarius apponitur; quæ usu ad-
discantur.

VII. Ponitur quoq; in Genitivo 1. Mate-
ria ex quâ aliquid fit, vel quâ aliquid com-
pletur, ut πεποίηται τῇ λίθῳ, factum est ē lapide.
ἴεπληθη ē γάνθῳ τῶν ἀνακευθίων.

Huc pertinent ea, quæ partem de substantiâ
sumunt, ut πίνω ὕδατο.

2. Precium, ηγεράθη ποῆς. quod aliquan-
do Dativo effertur, ut idίῳ Γανάτῳ τὸ ποίησιν
περιέμενο.

3. Crimen aut Pæna, αἷρος Φόνος ἐνοχῇ Γε-
νάτος ubi etiam locus est Dativo, ut ἐνοχῇ
τῇ αγέρσῃ.

4. Tempus, ut νυκτὶ καὶ ηὔραις προδάξῃ.
quod & in Dativo collocatur, ut νυκτὶ πλεῖν.

Continuitas vero temporis in Accusativo,
seu,

seu, Ad quæst. Quandiu resp. per Accus. ut
νησεύσας ἡμέρας ποσαράκιοντα.

5. Ablativi Consequentiam designantes, ut
ἡ ἀδόνης.

Ubi etiam atticè locum habet Accusa-
tivus & fermè cum ὡς & ὥστε. quod rece-
ptissimum est in participiis Impersonalium,
δέον cùm deceat.

Aliquando ponitur Dativus absolutè, ut
παρόντι τῷ οὐρανῷ, anno preterīpsio.

VIII. Frequenter ponitur Genitivus de-
ficiente ἐνεκα, ut εὐδαιμονίᾳ σε τῆς τύχης.

DE DATIVO.

Dativum regunt. I. Composita cum
σὺν & ὅντις, ut σύντροφός μοι ὄμοχός τοι πατέρι.

II. Passivè accepta, ut πεποιητάμοι, factum
est à me. ἀγωνῶν τοῖς πολλοῖς.

III. Verba sequendi, certandi, jubendi,
utendī, colloquendi, ut ἐπεθή ταῖς ἡδοναῖς, &c.
(excip. verba ιψεόμασι, διώκω, ζηλώ, qua Accus. postulant.)

IV. In Dativo ponitur Causa, Instru-
mentum, modus actionis, ut Φέρω τοῦ ποιεῖ τὸν τρόπῳ γεάφεις;

V. Dativum cum Genitivo habent αὐ-
Φισθητό, μετέχω, κοινωνῶ, συγγνώσκω, Φέρω,
& impersonalia δὲ, μέτει, μέλδ, μεταμέλδ, &c.

VI. Ver-

VI. Verbalia in τέον Dativum personæ, & casum sui verbi assumunt, ut χαπίέον μοι τὴν θησαυρὸν.

VII. Geminò Dativo locus est, median- te particulâ καὶ, si subintelligatur verbum subst. & nomen πεῖγμα, ut πέμψοις καὶ σοὶ γύ- ναι; mulier, quid mihi tecum?

DE ACCUSATIVO.

I. Ubiq; locum habet Accusativus, si subaudias καὶ, ut σθηκός τὴν πατρίδα. Quan- doq; Dativus, ut τῷ εἶδῷ καλός.

II. Accusativum admittit verbum co- gnatæ significationis, ut ἀδικῶ σε τὴν ἀδικίαν.

III. Atticè Accusativus est pro Dativo, cum Adverb. εὖ, καλῶς, κακῶς, & Verbis λέγω, αἰροῦμι, εἰπεῖν, πεάτειν, &c. ut καλῶς ποιεῖτε τὰς μισθῆτας ψύμας.

IV. Passiva regunt Accusativum verbi activi, ut πιστεύομαι τὸ ἵνα γγέλιον.

DE NOMINIBUS LOCI.

His Græci addunt Præpositiones, sicut & Appellativis, ut πορθεῖτε εἰς Δάμασον.

DE CONSTRUCTIONE MODORUM.

I. Græcis sāpē Indicativus est pro Con- junctivo, ut ἀγνοῶ εἰ ἥλθε, nescio num ve- teris.

II. Opta-

II. Optativus pro Indicativo, ut, ἔλεγες
ἢ ὅπ *ζεὺς* τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν αἰδὼ πέμψεις
τοῖς ἀνθρώποις.

Et Infinitivus pro Imperativo, *Phoc.*
v. i. Gc.

III. Fit sæpè circumlocutio per Verbum
subst. & participium, ut ἐσῃ σωπόσαι, *tacebis.*

IV. Infinitivum præcedit Nominativus,
si in eadem persona subsistit oratio, ut *Φυσίς*
ἀντὸς αἴπερ γεγενῆσθαι.

V. Cum Infinitivus & Verbum præce-
dens referuntur ad eandem Personam, non
est opus Accusativo reciprocō, ut ἐφη ποιή-
σαι, *dixit (se) facturum.*

VI. Infinitivi aliquando sine verbo re-
gente construuntur, ut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἐπει-
στῶν, ut ita dicā. ἐνὶ οἷς λόγῳ εἰπεῖν, uno verbo dicā.

VII. Adjectivis voluntatem aut faculta-
tem significantibus infinitivus additur, ut
ικανὸς διδάσκειν.

Item hisce nominibus ὁ, ὅιος πε, &
ὅσ, ut οἱ θεοὶ εἰσιν, οἵοι μὴ μεταβάλλειν.

VIII. Verbum μέλλω cum infin. futuri
periphrasim facit, ut μέλλω ἔρχεσθαι.

IX. Verbis perseverandi, desistendi, &
affectionem animi significantibus additur
Participium loco infinitivi, ut παύσιμα λέγων.

X. Pro

X. Pro Gerundiis & Supinis usurpantur infinitivum vel sine Articulo, ut λέγειν καὶ πεῖσθαι δικαίωται.

Interdum præpositio præponitur, ut οὐς τῷ θηρίῳ σάρκα.

DE ADVERBIIS.

I. ἵδε & ἵδε Nominativo junguntur, ut ἵδε ὁ αὐτὸς τοῦ Ιησοῦ.

II. Genitivum habent quædam adverbia Loci & Temporis, ut πόλις; ἀπαξιησθε, Item quæ præpositionum naturam induunt, ut ἀνθετική, δίχα, χωρίς, ἀπεριέναι, ἀπαντίου, ἀποπαρεγίσθεν, μέχρι, ἀχει, ἔως, ἐντός, ἔγκυθη, &c.

III. Dativum admittunt adverbia comitativam vel Congregativam significacionem habentia, ut οὐσθι τοῖς ἄλλοις.

IV. Duæ negativæ fortius negant, τρεῖς fortissimè: ut οὐ μὴ ποιήσεις γένεν.

V. πείνειν, πείνει infinitivo plerumq; gaudet, ut πείνει λέθειν, item πείνει αἰώσης.

VI. εἴη & αἴη de re præterita indicativum; de præsenti & futurâ optativum ferme adsciscunt; ut εἴη εἴχεα φα, utinam scripsisem.

VII. Adverbia qualitatis eleganter constru-

struuntur cum verbis ἔχω, θάνειμαι, θανί-
θειμαι, addito casu adverbij, ut αφεδῶς ἔχω
χειμάτων, prodigi pecuniam.

DE CONJUNCTIONIBUS:

I. ὅταν & ὅποτε item conditionales αὐτήν,
ἢν, ἐάν περ, ἐπάν, καὶ &c. & causales ἵνα, ὅφελός
ώς, ὅπως, &c. plerumq; Subjunctivo gau-
dēnt, sed consulendus est usus.

II. ὡς Infinitivum cum Accusativo ha-
bet, ut ὡς θευμάζειν ἐμέ. rarissimè indicati-
vum, ut Joh. 3. 16.

DE PRÆPOSITIONIBUS.

Genit. regunt ἡ, (ἐξ) τοῦ, αὐτῆς, διπολῆς

Dativum: ἡ, σύν.

Accusativum: εἰς, (εἰς) αὐτόν

Genit. & Accus. κτι, Διός, μετά, τοῖς, τοῦτον
αὐτῷ.

Gen. Dat. & Acc. τοῦτο, τοῦτο, οὗτος, τοσούς.

Significationes earum:

Ex, Gen. à, ab: ἡ διός δέχωμενται ἡ παίδων ἡ
θεῶν η σύνη.

ε, ex: ἐξ δέγνυεται ποτήρεον.

Προ, Gen. pro, ante: τοῦτο θυρῶν τοῦτον εὔκα-
μιον.

Αὐτή, Gen. pro: αὐτή αἴγαδος διποδόντη κακά.

Contra: αὐτή μη.

διπολῆς

Από, Gen. εἰ, ab: δότος θεῶν δότος γενεᾶς.

Εν, Dat. in: Κέρδος ἐν κακοῖς αἰγυωσίαι
inter: ἐν αἰγαδοῖς

Σὺν, Dat. cum: σὺν θεῷ μη ταῖς μάτσαις.

Εἰς, Accus. in: εἰς ψευδὸν· εἰς αἰχμήν.

Ἄντα, Accus. per: ἀντὶ σπανίου (poët. cum Dat
pro σὺν usurpatum)

Κατὰ, Gen. contra: ἔχω τι κατά σγ.

Super: κατί πετρῶν απείρου.

post: κατί νότι, à tergo.

Accus. juxta; secundum: ἐναγγέλιου κατί θαλασσῶν.

Tempus: καθ' ήμας ἐγένετο, nostro tempore factum

Adverbialiter: κατί μέρος, particula latim.

Διὰ, Gen. per: ὑπὲρ Διὰ ρόδων· Διὰ παντὸς βίου.

præ: Διὰ Φόβου.

Accus. propter: Διὰ σε ταῦτα λέγω.

(Dicit eteriam Διὰ πιῆς ἔχειν, honorare. Διὰ αἰδοῦς ἀγείν, venerari. Διὰ ἐμέγε, quantum in me est.)

Μετά, Gen. cum: ἡδὺς μετὰ φίλων βίου.

Accus. Post: μετὰ τὴν ἑορτήν.

(Poët. cum Dat. pro σὺν.)

Περὶ, Gen. De: ὥστι καλλεῖς ἡρώων.

pro: πολεμεῖν ὥστι πάτρας.

præ

pre: ὡς πάντων, *pre omniis.*

Accus. *circ*: ὡς ὅρῳ ἔκπην.

prope: *juxta*: ὡς τὴν πόλιν.

propter: ὡς πολιτεία.

(Poët. cum Dat.)

Αὐθ, eandem constructionem & significacionem habet cum præced. ὡς.

Τπερ, Gen. *Pro*; ὥστε τὸν Φίλων καὶ δικέν.

De. ὥστε εὐσεβείας λαλεῖν.

super: γῆρας ὥστε κεφαλῆς.

Accus. *supra*: ὥστε δύνασιν ποιεῖν.

ultra: ὥστε τὴν πῆραιν Φρυγίαν.

Πρες, Gen. *a, ab*: ωρές θεῶν ταχατά.

coram: ωρές τε θεῶν καὶ αὐθεώπων.

Officium. σύμβουλος ωρές εἰς, nihil ad me.

Juramentum: ωρές τοῦ Διοῖς, per Iovem.

Dat. *Vicinitas*: ωρές τοῖς ποστοῖς, ad pedes.

ωρές τοῖς, ad bac.

Accus. *ad*: ὥστε ωρές αὐλὸν. ωρές σε ἐρχομένη.

contra: ωρές κέντρα λαντίζειν.

inter: Φιλία ή ωρές ήμᾶς.

adverbialiter: ωρές αὐτείβεια, accurate.

Παρε, Gen. *a, ab*: ωρές Κυρίας Βοΐθειαί με.

de: παρέ εἰς δόναμι, de meo dare.

pra: ωρές πάντων τυγχάνει, pra omni-
bus excellit.

D

Dat

Dat. vicinitas: ὡς τῷ πνὶ κόιμαῖσθαι.

Accus. ad: ὡς σε ἥλιον.

juxta: apud: ὡς τὴν Γάλακτον.

circa: ὡς πάντα χρόνον.

prater: ὡς γνώμην συμβαίνει.

propter: ὡς τὸ εὖ ζῆν οἰλέσθαι.

Ἐπί, Gen. per: ὅπῃ χωλῆι, per orium.

super: ὅπῃ οὐδέποτε ὅπῃ γῆς.

in: ὅπῃ γλώσσης.

Sub; ὅπῃ Καίσαρος.

ad: ὅπῃ ὁδῷ. ὅπῃ σκοτεῖαν ὡξεῖαν.

Dat. pro: propter: ὅπῃ μιθῶ.

potestas: ὅπῃ βασιλεῖ, sub rege.

post: ὅπῃ τάχταις.

super: ὅπῃ θεολίθῳ.

contra: ὅπῃ τῷ δήμῳ.

(Nota. οἱ ὅπῃ τοῖς παισὶ, qui præsumunt
pueris.)

Accus. in; ad: ὅπῃ τὸ αὐτὸν, in eodem. ἐπὶ

χρόνον, ad tempus. ἐπὶ τὴν πόλιν,

ad urbem.

Ἐπί, Gen. ἀ, ἀb: ὅπῃ τῷ αἰγαλῶν πιεῖσθαι.

ob: pre: ὅπῃ πενίας. ὅπῃ αἰδεῖς.

sub: ὅπῃ χιτῶνος.

Dat. sub: ὅπῃ δένδρῳ. ὅπῃ διδασκάλῳ.

Accus. sub: τὰ ὅπῃ σεληνίων πάντα ἐύμετά-

βλητά: ὅπῃ τὸν διδάσκαλον εἶναι.

IV. PARS

DE PROSODIA.

Quæ docet rationem Accentuum & Syl-
labatum quantitatem.

(a) DE ACCENTIBUS.

Accentum doctrina licet multis obstructa sit
difficultatibus, adeò ut Viros doctos sapè fugiat, &
præceptis sufficientibus tradi non posse; Autamen
nūt m̄ dñmātōv, brevissimis Regulis difficultatem
hancce tollere dabatur opera.

REGULÆ GENERALES.

I. Omnis monosyllaba (nisi fuerit con-
tracta, ut Φῶς, ex Φίθω, νῆς ex νοθῶ) acuitur
ut ὥς, ἄλς, χρών, χείρ.

Excip. ὕς, σύς, μῦς, δρῦς, ναῦς, γέας, ζής, πῦρ,
πᾶς, πάις, μῦν, αἴ. Item in interrog. μῶν, τίς, τόχος, τόη,
πῶς;

II. Naturā Longa ante finalem bre-
vem vel positione longam, si tonum habeat,
circumflectitur, ut αὔστα, αἱλαξ, εἴσθιτε.

Excip. γέσα, εἴθε, αἴδε, ὠτε, ὠτερ, εἴπερ, οὐτε-
περ, φα. (frustra vero excipiunt quidam Φοίνιξ,
αἵρετος, διέραξ, cum ulti. si naturā longa.)

III. Brevis ante finalem brevem: brevis
ante finalem longam: & longa ante fina-

lem longam, si tonum habeat, acuitur, ut
λόγῳ ἔρεις ἔρεις.

IV. In polysyllabis ultima existente longa, acuitur penultima, ut εἰρήνη.

Excip. *Aitica & Ionica*, ut λέξεως Αἴτειον.

V. Ultimā vero brevi, acuitur antepenultima, ut ἄνθεως ἐναγγέλιον.

Sic quoq[ue] ὡρπαρεζύτοντα sunt i. Substantiva in ea ab Adiectivis prima declinationis contracti.
ut ἀλήθεια. 2. Nomina in oīa, ἀνθεῖς, εγεῖς, πλαῖς,
πνῖς, ut ἐύνοια, &c. 3. Nomina in ia & ερα à substantiis masculinis, ut ποιήται δόταιρα.

Excep. 1. Præt. Poss. Particp. ut τετυμμένῳ.

2. Verbalia in εος & εον, ut ποιητέῳ ποιητέον.
& Adiectiva in λεῷ & οῷ, ut αργαλέῳ ἀ-
πλόῳ &c.

3. Composita in os cum Nominibus & Præt. med.
adīnē significantia, ut πατροντάῳ, parricida,
(sed πατρόντου, à patre occisus.)

4. Composita in os à βάλλω, χέω, πολέω, λέω
vel λίγῳ, & nomine vel alia particula, ut οινο-
χόῳ θεολόγῳ. (sed cum propositione Compo-
sitæ sunt ὡρπαρεζύτοντα, ut πεόχοῳ κατάλογος.)

5. Diminutiva in ικῷ, ut νεανίκῳ, & in
ιον, quorum primitiorum dativus est oxytonus,
vel perispomenus, ut παλδίον θηρίον, (peculiaria
sunt βιβλίον τεκνίον χοινίον ηησίον. ὅπισθίον.)

6. Ad-

6. *Adiectiva in ας & ασι.* Item Substantiva in eorum locum & receptaculum significantia, ut παθόδαιος· αἰλοΐς· πανδοχεῖον, sic & σημεῖον. (preter βέβαιος, βίαιος, δίκαιος, γεραιός, παλαιός κατάλογος· ὅμοιος.)

7. *Et alia nonnulla usu cognoscenda, ut παρ-
γένος· ὀλίγος· ποικίλος· ἀνατίποτος· ἐταιρός, ο.c.*

VII. Diphthongi finales ου & οι nudæ, in accentuum ratione habentur breves, ut ἄνθεωποι· μάστι.

Excip. 1. ὄικοι, domi. ut differat ab ὄικοι, domus. 2. opt. aor. inos, ut πετόφοι. 3. opt. aor. a. I. ποίσαμ, ut diff. à ποίσαμ & ποίσαμ.

VIII. Eu & οι nudæ finales, si tonum habeant, circumflectuntur, ut βασιλεῦ ἐμψ., (excip. idem, i8.)

VIII. Oxytona sunt 1. ferè omnia Adiectiva in ης, λης, νης, εψης, σης, της, & ης prime contract. 2. Verbalia in της, τηρ, της, ιης. 3. Substantiva in ας, ασ, ις, υς, δων. 4. in ευς Tertie, & ως ac ω, quarte contract. 5. Derivata peregrina & barbara, Exempla & exceptiones usui committimus.

IX. Particulæ a eu & δυς, & pleraq; alia in compositione retrahunt accentum, ut πακτός, ἐνθαλητός· καλός, Φιλόκαλος. (excip. παν-
αληθής, ο.c.)

X. Acutus in contextu vertitur in gravem, ut θεός ἡμῶν. Si sequatur Encliticā, manet, ut θεός μα. Item in tīc interrog.

XI. Ex Acuto & Gravi sit Circumfl. ut βοάστε, βοᾶπ. (excip. Accus. sing. 4. contract. αντία, λητώ.) Verum ex Gravi & Acuto non ītem, ut βοαέτω, βοάπω.

NOTA. Metathēca quēdam & alia nonnulla preparoxyēcons in εῷ, post contractionem fiunt perispomena, ut χεύσεθ, χευσθεῖ, δέγχεθ, δέγχεθε.

REGULÆ SPECIALES.

In Declinationibus Nominum.

I. Nominativi Accentus in obliquis manet in eādem syllabā, nisi regula generalis impedit: ut λόγθ, λόγθ, λόγω &c. αὐθρωπθ, αὐθρωπε, &c. (Interdum tomen mutatur quo ad s̄tēcēs, ut υποι, υόης. interdum quo ad scđem, ut τηρητις, τηρήσεως.)

Hinc NOTA I. Adjectiva feminina è masculinis isosyllabis orta, habent in Nominat. & Vocat. plural. eandem accentus sedem cum Masculino & Neutro, ut ἄγιθ, ἄγια, ἄγιον ἄγιοι, ἄγιαι, ἄγια, &c.

2. Genitivi & Dativi in Declinationibus parisiyllabiciis ultimam circumflectunt, si in ea accentum habuerint, ut ποιητῆς, ποιητός, ποιητῆ, ποιητῶν, ποιητῆς.

Sic & Gen. plur. dissyllabus 5. Declin. ut χερῶν.

II. Substantivorum primæ & secundæ Declinationis Genitivus plur. circumflectit ultimam, ut αἰνεῖων μησῶν. (excipe χλέψων, χεί-
σων, ἐτησίων, ἀ χλέψης, χείσης, ἐτησίας.)

NOTA: Feminina à Masculinū tertiae Declinationis derivata, habent Gen. plur. parem Masculino, ut ἡ ἀγή, τῶν ἀγίων, sed si masculinum sit quinta Declinationis, ultima Genitivi fem. circumflectitur, ut, πᾶς, πᾶσαι, τὰσῶν.

III. Quintæ Declinationis Genitivi & Dativi Dissyllabi, accentum soltiuntur in ultima: Nominativi autem Accus. & Vocat. in priori, ut χεὶρ, χειρός, χειρὶ, χεῖραι· χεῖ-
ρες, χερῶν, χεροῖ, χειροφ. (huc refer ἀνδρός, απ-
τέρος φ. quæ sunt contracta. Item trissyllab. γυνή,
γυναικός, γυναικὶ, γυναικα, γύναικ. φ.)

Excip. 1. participia, ut θεῖς, θεῦθεν, φέρε.

2. Tīs interrog. ut τίνθεν, τίνι, φέρε.

3. Nomina, quæ Genitivum plur. non circum-
flebunt, παιδῶν τερών, πάντων, (φ πᾶσι) δάδων,
δικών, κράτων, Φώτων, Φώδων à Nom. παῖς, τερός,
πᾶς, δάς, δικός, κράτης, ὁ Φώτος vir, ἡ Φώτη in-
ustio in cruribus.

IV. Propria in ἡς prime Contraft. retrahunt Accentum in Vocativo, ut Δεμοθένης, ὁ
Δεμόθενες Ἡρακλῆς, ὁ Ἡρακλεός.

Sic Adjectiva in οὐσιαι, que accentum in
Neutro retrahunt, idem faciunt in Vocativo, ut
αὐτάρκης, ὡς αὐτάρκης· εὐδαίμων, ὡς εὐδαίμον.

Item quidam vocatus prima simpl. in ταῖς
πατρ., ut δέσποταις εὐχύποται.

Hac peritius πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἄνερ, θύγα-
τερ, ἀ πατήρ οὐσ. Sic γύνας ἀ γυνή.

Anomala sunt μία, μίας, μίᾳ, μίαι, &c.
μήτηρ, μητέρας τερός, &c. θυγάτηρ, θυγατέρας
τερός, θυγατέρας τετράς, θυγατέρας θυγατέρας, θυγατέρας
plur. θυγατέρες θυγατέρες, θυγατέρων θυγατέρων, θυ-
γατέρες θυγατέρες.

In motione Adjectivi.

I. Nominativus Fœminini habet accen-
tum in eadem syllaba, in quâ habet Geniti-
vus Masculini. ut ἐλέφαντος, ἐλέφαντος χα-
ρειας ιεντος, ιεσας.

Item tanta est ultima Nominativi Fæ-
min. quanta ultima Genitivi Masculini, ut
ἡδὺς ἐτονος, ηδετας τέλειος, τέλεια. (excip. πότνιος
ος, πότνια διος ος, διατης εἰς εὑρος, μίαι.)

II. Neutra retinent accentum (licet non
semper eundem) in eadem syllabâ, quâ Masculi-
num, χαρειας, χαρειεν νοσώδης, νοσώδες.

Excip. I. Neutra in eis à Nominibus paroxyto-
nis formata, sunt proparox. ut αὐτάρκης, αὐτάρ-

νες. (sed desinencia in ὁδοῖς sequuntur regulam.)

2. Composita in ὀν, quorum locativus habet ον, item Comparativa in ὀν, sunt in Neutro proparoxytona, ut πακόδαινων, πακόδαιμον· θελτίων, θέλτιον. (verum composita à Φελώ ipsam regulam imitantur, ut Βαζύφεων, Βαζύφεον.)

In verbis & participi.

I. Verborum & Participiorum accentus optimè cognoscuntur ex paradigmatisbus τύπω, ποιέω, τίθησι, &c.

II. Præterita & Aoristi dissyll, priore longâ, servant accentum simplicis in compositis, ut εἶχον, κατεῖχον. (excip. οἶδα, σύνοιδα) Reliqua vero rejiciunt in antepen. nisi ultima fuerit longa.

III. Omnis imperativus acuit antepenultimam, si eam habeat (ultimâ sc. brevi) ut θέλεμε. sin minus, penultimam, ut μένε.

Ex iste a. 2. med. τυποὶ & hæc quinq: εἰπε, λαβὲ, ἐλθὲ, ἔνερε, ιδὲ.

IV. Monosyllaba longa, relicta post apocopen, acuitur, ut χεῖ à χεῖαι. Post aphæsin autem circumflectitur, ut Φῆν, Φῆς, Φῆ, pro ἐφελησῃ. At brevia sunt acuta, ut ἐφερ, Φάν.

In Adverbii.

I. Adverbia in δον, ει, η, & pleraq; in
D 5 η, sunt

π, sunt oxytona, ut ὁμοιωτάτον· αὐθεξέλε· ἐλα
ληντί παντρατί.

II. Adverbia in ιευ, σε, δε, ζε, retinent accentum in eadem syllabā, in quā primitivum, ut ὅικοθεν, γρανόθεν. (Exeip. ποντόθεν κυκλόθεν παιδίοθεν, à πόντῳ, κύκλῳ, παιδίον.

III. Adv. in ως derivata à Genit. plur. habent accentum in ea syllaba, in quā Genit. ut δικαιώς αληφῶς.

IV. Adv. in διω, ακις & ακι sunt paroxytona, ut συλλήθδιω πολάκις, ακι.

In Præpositionibus;

Præpositiones (exceptis atonis) fortiuntur accentum in ultima, ωδι, κτ.

Quando autem postponuntur suis casibus, aut surponuntur pro verbis substantiis, in priori, ut ἡ εἰσίγεια προ πάρεστι.

DE ENCLITICIS ET ATONIS.

I. Encliticæ sunt vel monosyllabæ vel dissyllabæ

Monosyllabæ ex Articulo τις πεν (pro πις) τω (pro πι) ek Nominis τις, τι. Pro nomine usus μεν μεο, μοι, με σχ, σεν, σεο, σοι, σε ε, εν, εο, σφω, σφε, σφιν. Adverbio πις, πω, πη, πχ. Conjunctione, τε, γε, τοι, πχ, περ, νη, κε, κεν, νν, γνν, θη, ρα, μιν, ψε.

Dissyl-

Dissyllaba ex nomine τιθεται, τιθεται, τιθεται
τιθεται, τιθεται, τιθεται. Pronomine σφιται, σφωεται,
σφεται. Verbo ειμι & Φημι in toto praesenti, ex-
cepta secundā personā sing. Adverbio, πάτη, πάτη,
πότε, πότε.

II. Nam omnium Natura & affectio
est, quod Accentum aut Transponant, aut
amittant penitus, aut retineant.

(α) Transponunt, si praecesserit dictio 1. pro-
paroxytona, ut ἀνθερός τις. 2. properispomena,
ut τότο μοι καλόν. 3. atona, ut εἴ τοι γένσον.

(NOTA I. Monosyllaba interdum preceden-
te paroxytona, sed Trochaica ex - u, accentum
transponunt, ut ἀνδρί σε δική εγώ. 2. Dissyllaba
precedente properispomenā ex ultima posizione longa,
retinent accentum, ut ΘΕΟΣ κηρυξ δῖ.)

(β) Amittunt prorsus, si praecesserit 1.
dictio oxytona, ut καιρός τι. 2. perispomena,
ut πᾶς δινόνομος &c. 3. paroxytona, sed
tantum monosyllabæ, ut λόγος τις.

(Nam precedente paroxytonā, dissyllabæ re-
tinent accentum, ut ἀνδρί Φημί καλόν.)

(γ.) Retinent 1. Pronomina δειπτικῶς
aut εὐφαίνως posita, ut σέ μηπι απέδειξε τοῦ
πέντετον. 2. Adverbia interrogativè usurpa-
ta, ut εἰ,

ta, ut, πότε ἔδωκες; 3. Initio periodorum.
ut οὐ τότε καλάν.

(NOTA. Pronom. μή, σή, μοί, σοί, μὲ, σὲ, cum prapositionibus & conjunctionibus disjunctivis accentum ferme retinente, ut καὶ μὲ ή σὲ.)

III. Quoties plures dictiones encliticæ se invicem sequuntur, semper ex una post alteram transfertur accentus in syllabam antecedentem, ut, ἀνθρώπις τίς πάτε οὐ Φησί σε γενῆς &c.

IV. Dictiones atonæ sunt ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (nisi sequatur δὲ per Apost. ut, ὅδι αἰνέσθαι.) εἰς, ἐς, ἄν, ἄντα, ἐξ, εἰ, ἀ, σὸν, σὺ, ως. (nisi sequatur enclitica.)

NOTA. 1. ἀ in fine sententie acuitur. 2. ως cum διπλόσιον ἥ. e. redditionem significat, acuitur, ut λέμος ως. 3. σὸν, sequente enclitica monosyll. accentum recipit; sed sequentes dissyll. respuit, ut σὸν εἰσὶ.

V. Verbum δὲ sortitur accentum in primâ quando ponitur 1. ab initio sententiaz, ut ἐστιν γάρ, 2. immediatè post has particulas; σὸν, ως, ηγή, εἰ, ἀλλ', τότ', Aliás in ultimâ; ubi non amittit, ut σὸν ἐστι διωρατόν.

(B) DE QUANTITATE.

Hac cum Poësin (quam hic prætereo) potissimum spectet, ad prolixiores Grammaticos B.L. remitto;

Que

Quæ tamen de eadem cognitu apprimè necessaria sunt, ad calcem poëtarum Pyth. Phoc. & Theog. inveniet. Ne autem vacenti pagella, CAPIT A CHRISTIANÆ RELIGIONIS appendere allibuit:

ΔΕΚΑΔΟΓΟΣ.

Οτις ἔσσονταί σοι θεοὶ ἐπέρει ταλαιὸμά. Οὐ λήψη τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ Θεὸν σὺ εἰπὲ ματαίω. Μνήθη τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων αἱμάζειν αὐτήν. Τίμα τὸν πατέρα σὺ εἰπὲ τὴν αὐτέρεα σὺ, ἵνα ἐν στρατείᾳ, καὶ ἵνα μακροχρόνιῷ γένῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐ Φονδόσεις. Οὐ μοιχεύσεις. Οὐ κλέψεις. Οὐ ψεύδομαρτυρήσεις καὶ τὸ πλησίον σὺ μαρτυρέαν ψεύδη. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τὸ πλησίον σὺ. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναικαν τὸ πλησίον σὺ, γδὲ τὸν παῖδα, γδὲ τὴν παιδίσκην, γδὲ τὸ κτῆνον αὐτό, γδὲ ὅσα αἴτιον θέτει.

ΣΤΜΒΟΛΟΝ ἀΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ.

Πιστώ εἰς Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν ὁρανὸν καὶ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν χριστὸν Τίον αὐτὸν μονογενῆ, Κύριον ήμῶν. Συλληφθέντα ὡς πνοῦματον Αἵγις, τεχθέντα ὡς Μαρίας τῆς παρθένου· Πατέρον εἰπὲ Ποντίγ Πιλάτου, ειναιωθέντα, Ιανόντα καὶ ταφέντα· Κατελθόντα εἰς ἄδειαν. Τῇ τρίτῃ ημέρᾳ ανασάντος ὡς νεκρῶν· Άνελθόντες εἰς γραφάς, καθεζόμενον ὃν δεξιὰ τὸ Πατέρος παντοκράτορα. Όπερα μελλεῖ ἕρχεσθαι κρήμα ζῶντας καὶ νεκράς. Πιστώ εἰς Πυρσο-

τοῖς Πνεῦματα Ἅγιον· Ἅγιαν σκηλησίαν παθολικῶν
Ἄγιων κοινωνίαν, ἀφεσιν αἰμαρίων· Σαρκὸς αὐτά-
τους, καὶ ζωὴν αἰώνιον, Αὐτῷ.

ΕΤΧΗ ΚΤΡΙΑΚΗ.

ΠΆτερ ήμῶν ὁ ἐν τοῖς ψρακοῖς· Ἅγιασθήτω τὸ
ὄνομά σε· Ελέθετω ἡ βασιλεία σε· Γενη-
θήτω τὸ θέλημά σε, ὡς ἐν ψρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς· τὸν ἄρδυν ήμῶν τὸν ἐπεγότον δός ήμιν σήμερον·
Καὶ ἀφεσ ήμιν τὰ ὄφειλήσατε ήμῶν, ὡς καὶ ήμεις
ἀφίεμέν τοῖς ὄφειλέταις ήμων· Καὶ μὴ εἰσενέγκης
ημᾶς εἰς πειρασμὸν· Άλλὰ ρῦσα γίνασθε διότο πονη-
ρά· Αὐτῷ.

ΤΟῦ ΤΟῦ ἍΓΙΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

Προσθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθη, βα-
πτίζοντες διπτὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατερὸς, καὶ
τοῦ, καὶ τοῦ Αγίου Πνεύματος· Οἱ πιεύ-
σας καὶ βαπτισθεὶς σωματία, ὁ δὲ αἰτησας κατα-
μερισθεῖα.

ΤΟῦ ΔΕΙΠΝΟΥ ΚΤΡΙΑΚΟῦ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

Οκύρῳ ήμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ νυκτὶ ἡ παρ-
εδίδοσθε, ἔλαβεν ἄρδυν, καὶ ἐυχαριστήσας ἔκλασε
καὶ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτὸς λεγειν· λάβετε, φά-
τε, τὰ τέ δέ τὸ σώμα με, τὸ ψερ ύμῶν διδό-
μενον.

μένον, τότε ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὲν ἀνάμνησιν. Οὐδὲν
τέλες οὐδὲ λαβὼν τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσθαι, ἐνε-
χαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· λαβετε, πίετε ἐξ
αὐτὸς τῶντες, τότε τὸ ποτήριον ἡ Καυνὴ Διαθήκη
ἔστιν ἢν τῷ ἐμῷ αἵματι, τὸ θεῖον ὑμῶν ἀκκουνόμῳσιν
εἰς ἄφεσιν αἱμαρίων, τότε ποιεῖτε, οἵσαντος ἀν πάντα-
ς, εἰς τὴν ἐμὲν ἀνάμνησιν.

ΕΤΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Εγχαριστῷ σοι, Πάτερ χρόνιε, Διὸς τὸ ιησοῦ χρι-
στὸ τὸ τίχος σὺν αἴγαπητός, ὅτι ἐμέ τὴν νύκτα τῇ
δε λόπο τῶντων δηλητάτων οὐδὲ πινδύνων διέσωσας·
Καὶ δέομαί σε, ἵνα ἐμὲ οὐδὲ ταύτην τὴν ημέραν Διο-
τηρήσῃς λόπο τῆς αἱμαρίας οὐδὲ τῶντων καιῶν, ὡς
σοι πᾶν τὸ ἐμὸν πεῖγμα τε οὐδὲ βίον ἐναίρεσον γε-
νέσθη. Εἶχα γὰρ ἐμὲ, τὸ σῶμά με, οὐδὲ τὴν ψυχήν,
οὐδὲ πάντα εἰς χειράς σὺ ἀπιτρέπω, οὐδὲνός σὺ δύ-
γελθού μετ' ἐμών ἔστω, ὅπως οὐ συγγεναῖς οὐδεμίᾳαν
ἐμοὶ εὑνάμιν ἐνεργίσῃ, Αὔμην.

ΕΤΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εγχαριστῷ σοι, ὡς Πάτερ χρόνιε, Διὸς ιησοῦ χρι-
στὸ τὸ ύψος σὺν αἴγαπητός, ὅπις ἐμὲ τὴν ημέραν τῇ
δε ἐνμήνως διέσωσας· Καὶ δέομαί σε, ἵνα ἐμοὶ πά-
σας αἱμαρίας ἐμός, οὐκ γδέποτε ηδίκησαι, αἴφιης
οὐδὲ ἐμὲ ταύτην τὴν νύκτα ἐνμήνως Διοσώζῃς· Εἶχα
γὰρ ἐμὲ, οὐδὲν.

ΕΤΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Οἱ ὄφθαλμοὶ πάντων εἰς σὲ ἐλπίζουσι, κύριε, καὶ
σὺ δίδωσ τὴν τερψίαν αὐτῶν ἐν εὐκαλείᾳ, ανοί-
γεις τὴν χεῖρά σα καὶ εἰπιτλᾶς πᾶν ζῶν ἐυδοκίας,
κύριε ὁ Θεὸς, Πάτερ ψράψε, ἐυλόγησον ημᾶς,
καὶ τὰς δωρεάς, αἷς δότε τῆς δαψιλείας σα ληψόμεθα,
Διὸς τῷ ἴησῷ χριστῷ τῷ κυρίῳ ημῶν, Αἰνεί.

ΕΤΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Ετλογεῖθε τῷ κυρίῳ, ὅπι ἀγαθὸς, ὅπι εἰς τὸν
αιῶνα τὸ ἔλεθρον αὐτῷ ὁ διδός την τερψίαν πάσῃ
συρκὶ, καὶ τοῖς κτήνεσι τερψίαν αὐτῶν, καὶ τοῖς
νεοοροῖς τῷν κοράκινων τοῖς ὅπικαλεμδύοις αὐτὸν· σόκ
ἐν τῇ διωδείᾳ τῷ ἵστατῳ θελήσῃ, γόμφε ἐν ταῖς κνή-
μαις τῷ ἀνδρέῳ ἐυδοκεῖ. ἐυδοκεῖ κύρῳ τῷ τοῖς φο-
βομδύοις αὐτὸν, καὶ ἐν τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ τὸ ἔλεθρον
αὐτῷ.

Ἐυχαριστῶμεν σοι, κύριε Θεὸς Πάτερ, Διὸς ἴη-
σῷ χριστῷ τῷ κυρίῳ ημῶν, ταῦτα πασῶν ταῦν ἐνεργε-
σιῶν σα, ὃς ζῆς καὶ βασιλεύεις εἰς τὰς
αιῶνας, Αμήν.

Τ Ε Ά Ο Σ.

• οντος

Propositiones quo^{rum} unum vel duas
vel tres regunt casus.

1mo. quo^{rum} regunt unum casum.

AUTI, d'PO, ngo. Kai ex, genitivum admissere
est notat inter et in, bvr cum, posuntq; gaudent.
Est ex aro, accusativos admissere gaudent.

2do. quo^{rum} regunt duos casus xata, Aro, pietà, vneg.

Si Aia procedat genitum, per proq; notabit.
Sin accusati primillas, propter habebis.

At xata cum genito de, noft, contraq; Supraq;
cum Accusanti, tempus vult atq; Secundam.

Et pietà cum genito effcum, cum accusante valet po.

Hinc vne ad genitum, signat de proq; Supraq;
Cum accusante Supra designat ex ultra.

3to. quo^{rum} regunt tria casus. negi, apq; ngos, naga, eni;
apeq;, negi, pro, pre genito, de juncta notabunt.

Et circum, propter, de, Ianti juncta notabunt.
Accusativis in, propter, circiter, erga.

Sic eti cum genito Super, in, per, versus exerga.

noft, Super ex propter, peneo, indicat addita Ianti.

accusans Super, in, versus, propterq; Supraq;.

Ct, coram, contra, signat ngos cum genitivo.

Dativo positum est ultra ac apud, ac, prope propter.

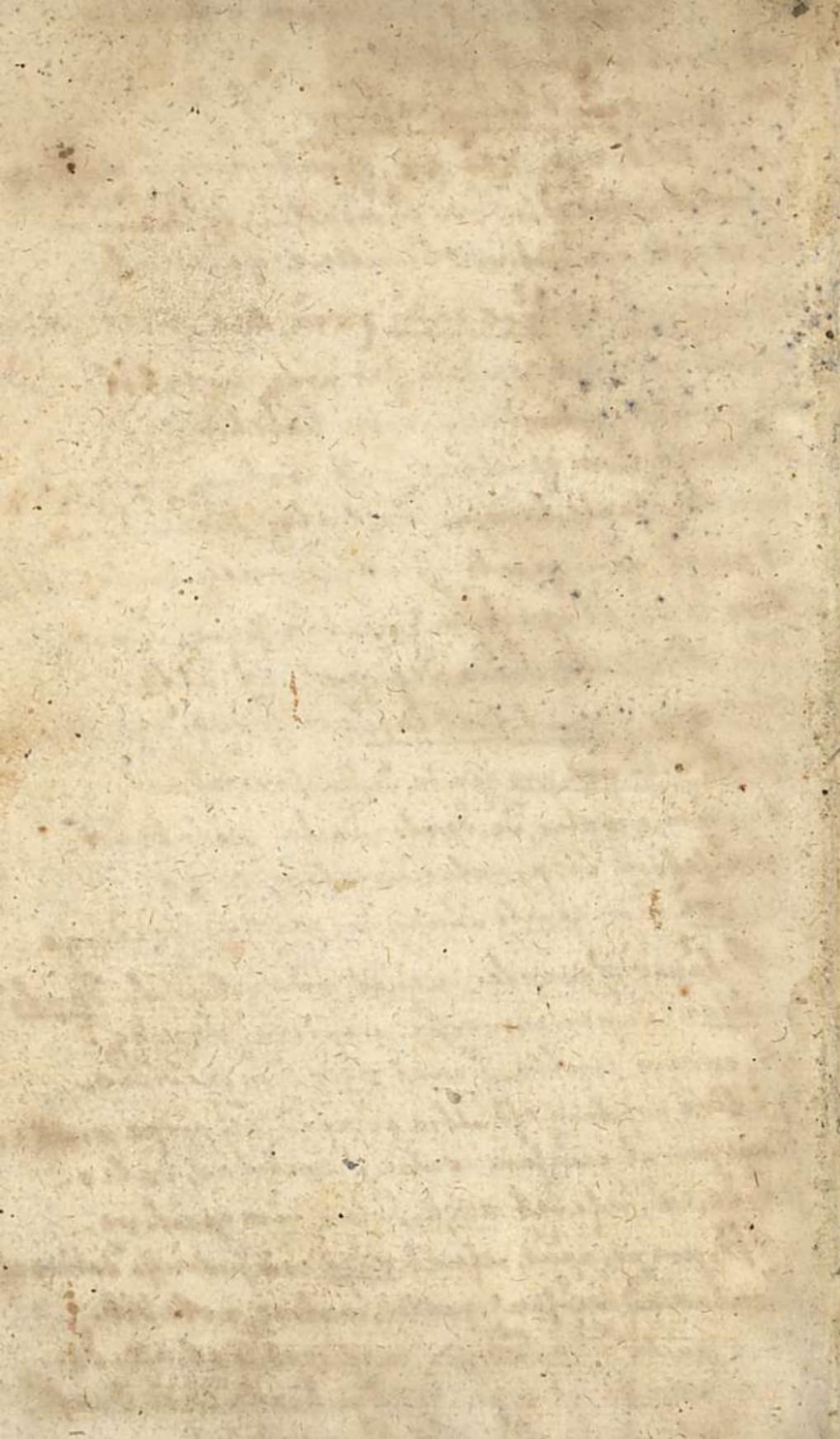
Comparat accusans contra signabit ad, inter.

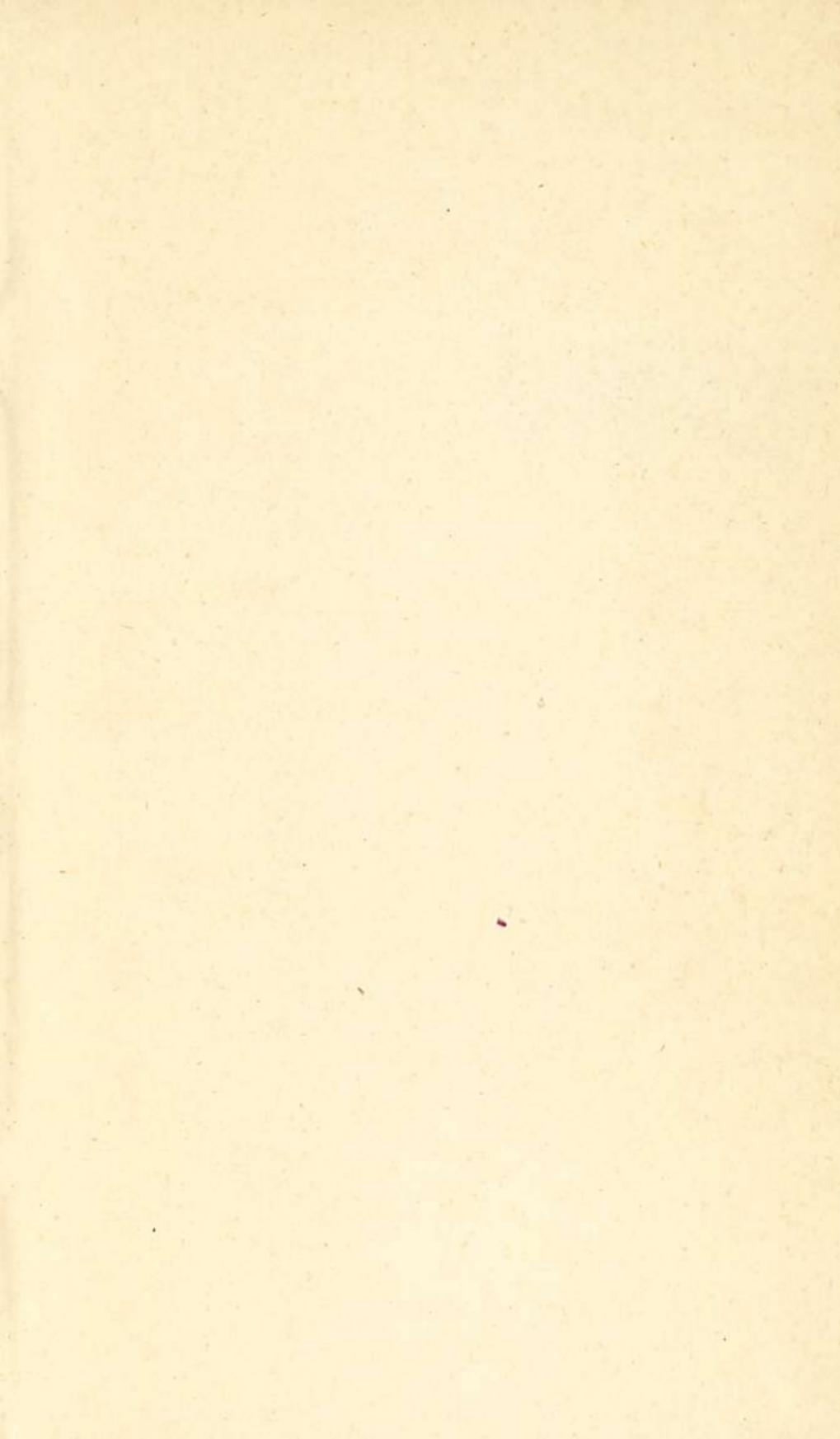
A, de, ex, referet naga, Supra, cum genitivo.

Ast, prope, apud, referet naga cum primissa dative est
Propter, ad accusans, propter, contraq; notabit.

Cum genitio vno Sub, pra, persignabit ab, ex, de.

A, coram, pte, cum, ex, vno indicat addita Ianti:
accusativis junctum Sub, super ex inde.

~~Klass. kiel. 2.~~
Rv. Kielitiede 16.
Gzelius

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0726

mf. 8

